

Johannes Rothkranz

Sedisvakance vyvrácena?

**Odpověď na nezpůsobitou kritiku
P. Gérarda Mury**

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Die Sedisvakanzthese widerlegt? –
Antwort auf eine untaugliche Kritik von P. Gérard Mura*,
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1999
přeložil © Jaroslav Voříšek 2014

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

Sedisvakance vyvrácena?

**Odpověď na nezpůsobilou kritiku
P. Gérarda Mury**

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Rothkranzovo odůvodnění sedisvakance vyvráceno?	5
1. Podivná (dez)informační politika	6
2. „Prozkoumání“, které jím však není	7
3. „Povznesme pravdu vysoko... ..	7
4. „Ať žije logika... ..	9
5. Stěžejní bod: všeobecný učitelský úřad	9
a) „Převrácená interpretace“ textu papeže Pia IX.	10
b) „Kontinuita“ všeobecného a řádného učitelského úřadu	12
c) „S jistotou“	14
d) „Závazně“	16
e) Otřesná neznalost	17
f) Jeden manévr na odvádění pozornosti za druhým	19
g) Čiré obviňování	19
h) Vysvědčení teologické chudoby	20
ch) Pouze „eventuální“ námitka	21
i) Teologicky „méně reflektované“	23
j) Údajně chybějící jasný záměr výroku	24
6. Poslední článek řetězu: Ztráta úřadu absolutní temeritou	25
a) Jen jeden jediný teolog?	25
b) Učení z encykliky „Quanta cura“	26
c) Ještě jeden sofismus!	27
d) Ještě jedna lež (?)	27
e) V každé době	29
f) Logické zchytralosti	29
g) Na vrchol sofistiky	30
h) „Neupřímné překrucování“	31
7. Korolaria	33
a) Heretický pojem Církve	33
b) Již více než 580 let bez papeže	34

Úvodní slovo editora českého překladu

Příčinou sepsání předkládaného polemického spisu je kritické pojednání monumentální studie magistra teologie Johanna Rothkranze „Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen“ (Koncilní deklarace o náboženské svobodě...), sepsané P. Murou a jeho spolubratry z německého distriktu Kněžského bratrstva sv. Pia X. – zjevně na konkrétní objednávku. Jak jasně vyplývá z následujících slov autora, bylo tzv. vyvrácení Rothkranzových tezí o sedisvakanci zaměřeno především do vlastních řad:

„Podle všeho v řadách Kněžského bratrstva sv. Pia X. sílí obavy před zvolením platného papeže ‚sedisvakantisty‘, kteří je dávno považují za možné, oprávněné a nezbytné s naprostým pomínutím heretického pseudopapeže K. Wojtyly nebo jeho případného ‚nástupce‘. P. Murou proti tomu zaměřené útoky jsou mj. viditelně trapné.“

Pomineme-li zde možnost kolektivní schizofrenie „tradičních katolíků“ Bratrstva Pia X. i mnoha dalších podobných, pro něž je právě daný „papež“ současně Antikristem i Svatým otcem, zbývá jen jediné logické vysvětlení: Jde tedy o řízenou pseudoopozici k podchycení a eliminování co možná všech „konzervativních“, „tradičních“ katolíků, kteří jsou sice nespokojeni s hrůzným děním v pokoncilní sektě, ale nemají odvahu si přiznat fakt sedisvakance. A právě pro „tradiční katolíky“ Bratrstva bylo určeno Murovo „vyvrácení“ Rothkranzova teologicky mistrovského prokázání sedisvakance papežského stolce a nezbytnost zvolení právoplatného papeže.

Očividné je zde jen jediné: Pro kněze KB se P. Murovi zadalo napsání alibistického článku, který jim i jemu měl zajistit příjemný pocit, že se tématem „sedisvakance“ již netřeba nadále zabývat. A od milých „věřících“ se tím už vůbec nechtělo „požadovat“ nějakou „diskusi“. Vždyť jakmile se kdekoli začne veřejně diskutovat o „postoji Kněžského bratrstva“, vyjde jeho neudržitelnost tak jasně na světlo, že přinejmenším ta duchovně čilejší část věřících zpozorní. A na tom nemohou mít zase zájem síly v pozadí.

Je třeba ještě dodávat, že na Rothkranzovo teologicky fundované rozbití „argumentace“ P. Mury v jeho „vyvrácení“ sedisvakantismu bylo ze strany Bratrstva Pia X. odpovědí výmluvné ticho?

Rothkranzovo odůvodnění sedisvakance vyvráceno?

Přinejmenším se to po dopsání své kritiky domýšlí P. Gérard Mura a jeho spolubratři z německého distriktu Kněžského bratrstva sv. Pia X.¹ „Vyvrácení“ ovšem bylo tak tiché a skryté, že se mně jako autoru „vyvráceného“ dvousvazkového díla „Koncilní deklarace o náboženské svobodě...“ dostalo do rukou až celých osm měsíců po jeho (ne),vydání“, totiž přesně 4. května 1999, kdy mi kněžský přítel psal: „Divím se, že podle všeho nejste informován, že P. Mura v Zaitzkofenu publikoval ‚prozkoumání‘ Vašeho díla, v němž je předem odbývá jako nedůvodné. Promiňte, že jsem Vám řečnou revizi nezaslal předtím, protože jsem se domníval, že jste její text od autora obdržel.“ – Ve fotokopii bylo přiloženo sporné „zkoumání“.

¹ Dále jen – i v německém originále – zkráceně KB = Kněžské bratrstvo (sv. Pia X.); pozn. překl.

1. Podivná (dez)informační politika

Ve skutečnosti jsem zmíněnou revizi svého díla do té doby nedostal ani od P. Mury, ani od kohokoli jiného; dokonce její pouhá existence mně byla dobrého půl roku zatajována. Někdy na sklonku podzimu 1998 P. Bruno Steinle (Koblenz) ne snad mně, nýbrž pouze někomu třetímu tajuplně naznačil, že moje „teorie“ sedisvakance je mezitím vyvrácena a já že jsem o tom „věděl“ také, protože jsem „to“ dostal. Opravdu jsem nevěděl nic, jelikož jsem také vůbec nic neobdržel!

Teprve v březnu 1999 se můj vydavatel Anton Schmid od P. Marca Gensbittela ústně dozvěděl, že existuje, resp. že v KB již koluje vícestránkové „vyvrácení“ mého díla o sedisvakanci. Když pan Schmid ihned požádal o zaslání textu, bylo mu to přislíbeno, o několik dní později však telefonicky odmítnuto. Poučné bylo odůvodnění P. Gensbittela, jež znělo: „Má-li to Rothkranz v ruce, najisto proti tomu zase něco napíše.“ Zcela správně – ovšem za předpokladu, že existuje objektivní podnět něco proti tomu psát... P. Gensbittel a jeho směrdatní spolubratři v KB byli tedy o opodstatněnosti jejich „vyvrácení“ tak málo přesvědčeni, že se vůbec neodvážili je „odzbrojenému“ autorovi předložit...

O něco málo později se P. Gensbittel rozmyslel znovu jinak a s datem 1. dubna napsal opět panu Schmidovi (namísto přímo mě) mj. následující:

„Ohledně Vašeho dotazu na zmíněný článek P. Mury o sedisvakanci podle Johannese Rothkranze: řečený článek se nachází v č. 7/3-4 časopisu ‚Dives in Omnes‘, který pravidelně vychází v Zaitzkofenu. Navrhuji Vám nechat samotného pana Rothkranze poptat se po řečeném článku. Nebyla by to vysloveně dobrá příležitost pro pana Rothkranze, konečně už poznat lidi, o kterých tolik píše?“

Nuže, tyto lidi jsem již poznal a dávno mě přešla chuť znovu posílat zbytečný dopis do Zaitzkofenu. Takovou marnou námahu jsem již v létě 1996 vynaložil u H. H. Dr. Johanna Lutze (Gießen)! Tohoto již letitého, pravověrného kněze jsem na jeho přání navštívil; chtěl se ode mne dozvědět něco bližšího o možném teologickém odůvodnění sedisvakance. Ve svém bytě mi ukázal několik ročníků časopisu, který jsem ještě nikdy neviděl, „Dives in Omnes“, vydávaného v zaitzkofenském kněžském semináři. ... Čtvrtletník formátu A-4 nebyl k nalezení na žádném prodejním místě KB a věřícím se také nikde nenabízel, protože byl určen „pouze pro kněze“; přinejmenším to tak mínil dr. Lutz. Přesto mi ochotně zapůjčil všechna čísla, která měl k dispozici, ba téměř mně je vnutil. Když jsem mu je po několika týdnech zaslal zpět, sdělil mi, že psal do Zaitzkofenu a požádal o okamžité zaslání „Dives in Omnes“ také mně. Dychtivě jsem čekal na první exemplář – a čekám dodnes! H. H. Dr. Lutz byl ostatně tehdy již značně chorý, a proto jsem jej se záležitostí nechtěl nadále obtěžovat; po dlouhé, těžké nemoci byl letos na jaře odvolán na věčnost – R. i. P.!²

Protože nejsem kněz a „Dives in Omnes“ odebírají a čtou jenom kněží, neměl jsem tedy žádný důvod k obstarání řečeného listu, právě když tam P. Mura „zveřejnil“ své „vyvrácení“. – „Zveřejnil“ dávám do uvozovek záměrně, protože existence toho tiskového orgánu není veřejnosti známá mimo KB (a několik s ním více či méně spřažených kněží), nemluvě ani o jeho právě projednávaného obsahu. Zůstává tedy otevřená, zda mi dotyčný článek měl být alespoň zpřístupněn výslovně z vlastního podnětu.

---

² Requiescat in pace – Ať odpočívá v pokoji; pozn. překl.

Očividné je zde jen jediné: Pro kněze KB se P. Murovi zadalo napsání alibistického článku, který jim i jemu měl zajistit příjemný pocit, že se tématem „sedisvakance“ již netřeba nadále zabývat. A od milých „věřících“ se tím už vůbec nechtělo „požadovat“ nějakou „diskusi“. Vždyť jakmile se kdekoli začne veřejně debatovat o „postoji Kněžského bratrstva“, vyjde jeho neudržitelnost tak jasně na světlo, že přinejmenším ta duchovně čilejší část věřících zpozorní. A na tom nemohou mít zase zájem ony síly v pozadí, které zodpovídají za skrytě satanský titulní list „Zpravodaje“³ (srv. naši dokumentární přílohu v „Pro Fide Catholica“ č. 3/leden 1999)...

2. „Prozkoumání“, které jím však není

Článek P. Mury zaujímá strany 4 až 19 (výjimečně) dvojčísla na 3. a 4. čtvrtletí 7. ročníku „Dives in Omnes“, expedovaného nejpozději v září 1998, a nese zdánlivě neutrální titul „Teologický postoj sedisvakantismu – Prozkoumání díla Johanne Rothkranze“. Podle všech dosavadních zkušeností se bohužel vycházelo z toho, že kterýmkoli páterem KB **z pověření vrchnosti sepsaná** kritika libovolného odůvodnění sedisvakantismu může a smí být již předem jen jeho „vyvrácením“. – A skutečně se také P. Mura prozrazuje již ve svém stručném „Úvodu“ (str. 4). Říká tam totiž:

„Mimořádně podrobné vyličení postoje sedisvakantismu je v knize Johanne Rothkranze ‚Koncilní deklarace o náboženské svobodě‘, Durach 1995. (...) Zde má být jeho teologická argumentace analyzována [?]. Budou ovšem prozkoumány pouze hlavní části dvousvazkového díla [?]. Je to nutné ohledně potřebné práce [!] a rozsahu vyvrácení [!].“

Má se tedy nejprve pouze „analyzovat“, resp. „zkoumat“; to zní krásně nezaujatě. Ale hned následně se P. Mura podřekl a mluví o „nezbytné práci“ a „vyvrácení“ takovým způsobem, až je zcela jasné, že je prostě „nutné“ ohavný „sedisvakantismus“ „vyvrátit“. Lhostejno jak. Prostě nějak.

A hned v další větě se P. Mura podřekl znovu: „Není naším záměrem, shromáždit co možná hodně nesrovnalostí a nepřijatelností ze dvou obsáhlých svazků.“ – Důraz spočívá na „**co možná hodně**“... Podle toho byl tedy od začátku „záměr“, sice ne „co možná hodně“, ale právě přesto nashromáždit **tolik** „nesrovnalostí a nepřijatelností“, **kolik** je zapotřebí, aby se alespoň povrchně vyvolal dojem úspěšného „vyvrácení“. Od začátku tedy **nebyl** „záměr“ předložené argumenty ve prospěch sedisvakance nezaujatě přezkoumat.

3. „Povznesme pravdu vysoko...“

... tak vysoko, aby se k ní nikdo nedostal“, takové je motto P. Mury, a ten příznačně také vůbec nepochybuje, že to pochopí čtenáři jeho řádků – tedy hlavně jeho spoluhráčů v KB. Zřejmě může počítat s jejich radostným souhlasem.

Co bychom si asi pomysleli o člověku, jenž by na pažení již tonoucího „Titaniku“ směle procvičoval stoj na rukou a do záchranných člunů již nastupujícím – kteří jej

³ V originále „Mitteilungsblatt“ (Kněžského bratrstva sv. Pia X.) – a „Pro Fide Catholica“ je občasník stejnojmenného vydavatelství, resp. jeho vydavatelského programu; pozn. překl.

naléhavě vyzývají, aby se k nim přidal – by jim sebevědomě řekl: „Já žádný záchranný člun nepotřebuji, protože dokud se dost pevně držím, nespádnou do vody a neutopím se“? Ten člověk zjevně ztratil smysl pro realitu. Pokud by se totiž neutopil při svém nebezpečném balancování na lodním zábradlí, pak tím jistěji by utonul při nevyhnutelném zániku celé lodi!

A přesně stejně bez zájmu o realitu (čti: o pravdu) jako pasažér „Titaniku“ tedy mluví i náš P. Mura... Nadepisuje totiž poslední odstavec svého článku (str. 19) dosti zvláště „Rothkranzova práce byla naprosto nepotřebná“ a snaží se svou domnělou pointu odůvodnit následovně:

„Rothkranz připouští, že argumentace Kněžského bratrstva je pro jeho vlastní způsob jednání důvodná. Píše totiž: ‚Na dobře 150 poměrně rozměrných stranách se P. Gérard Mura pokouší o důkaz, že proti zřejmé vůli platně úřadujícího papeže přesto nepředstavuje biskupské svěcení arcibiskupem Lefébvreem žádný schismatický akt. Skalní sedisvakantisté tomu nebudou chtít věřit, ale – důkaz se mu skutečně podařil! Také za (jednou již akceptovaného, ale ne přiznávaného) předpokladu platného pontifikátu Jana Pavla II. by byla také biskupská svěcení z roku 1988 legitimní a proti všemu vnějšímu zdání by *de facto* neznamenal žádný vzepření se papežské autoritě. [...] Jenže celá učená námitka byla v zásadě zbytečná, možná nevycházející z postoje aurora, ale spíše ze sedisvakantistické perspektivy‘ (Rothkranz, str. 1456). – Hlavní námitka sedisvakantistů proti Kněžskému bratrstvu sv. Pia X. spočívá právě v tomto údajně rozporném postoji, na jedné straně uznávat papeže, na druhé straně jej neposlouchat. Kdyby, jak Rothkranz připouští, tento ‚nesoulad‘ objektivně neexistoval, pak se zdá být celá jeho práce nepotřebná.“

Tedy „zdá“ se být, ale „zdání klame“! Vždyť „hlavní námitka“ proti všem pseudopapežencům (k nimž patří i KB) přímo **nezní**, že je životu nebezpečné, zkoušet si na zábradlí zaoceánského parníku stoj na rukou, nýbrž že celá loď – stojky sem nebo tam – včetně zábradlí i akrobata nezadržitelně tone! Také P. Mura by měl přece chápat, že všechna sebedůmyslnější argumentace, navíc z hlediska církevního práva krajně povážlivým způsobem obcházející otázku autority papeže XY – tedy není-li přímo schismatická (nebo heretická) – není nic jiného, než „pouhý vzduch“, jestliže domnělý papež XY je ve skutečnosti jen pseudopapežem X!

Bezpečnou indicií o pravdu se „z nezbytí“ nezajímajícího duševního postoje pátera Mury je jistě jeho již zde citovaný nadpis „Rothkranzova práce byla naprosto nepotřebná“. Vždyť „**potřebné**“ nebo „**nepotřebné**“ je atribut, který vztažen na nějaké vyjádření zaujímá postoj ne k **pravdě** tohoto vyjádření, nýbrž pouze k jeho **potřebnosti**. Kdo však otázku pravdy vědomě obchází tím, že ji nahrazuje zcela jinak položenou otázkou po „potřebnosti“ příp. „užitečnosti“ poznání, nedělá konec konců nic jiného, než bezbožný nacionální socialista Goebbels, který bez mrknutí oka holdoval zásadě: „Pravda je to, co je k užítku národu!“ Vždyť ten pak s logicky nezbytnou důsledností nemohl zůstat u pouhého zamlčování „zbytečných“ pravd; dříve či později je musel i odmítnout, aby právě tím mohl „potřebným“ nepravdám dodat (zdánlivou) platnost...

Níže se nám dostane ještě dalšího potvrzení toho, že „zkoumání“ P. Mury je „práce na objednávku“, před kterou se **musela** sklonit striktně předstíraná „potřebná“ „pravda“. K tomu ostatně existují velice zajímavé paralely v podobě nacionálně socialistických, komunistických a znovu i „demokratických“ ukázkových procesů, v nichž má

rovněž nařízené soudní „prošetření“ jedině za cíl, již dávno předem určený nespravedlivý rozsudek nechat **vypadat** jako „oprávněný“...

4. „At' žije logika...“

... pokud se mi hodí do krámu“, zní další princip, k jehož užití se P. Mura vidí přinucen – zcela ve smyslu jemu „potřebných pravd“. O autoru Rothkranzovi totiž v úvodu (str. 5) píše:

„Jeho přístup je alespoň při povrchním posuzování silně orientován na zásady jasné logiky. Jinak řečeno: jeho podání se zdá být velice logické a může tedy udělat dojem na teologicky méně zkušené duchy. Ve skutečnosti je až příliš ‚logické‘. To znamená, že se řídí ‚čistou‘, abstraktní logikou, jež je ustavičně v nebezpečí ztráty kontaktu s realitou.“

V jakém rozhodujícím bodě se však má „kontakt s realitou“ ztratit, to již P. Mura v pokračování svého elaborátu nikde konkrétně neukazuje. Snaží se o to na jednom jediném místě (str. 13), ovšem bez úspěchu, jak si ještě ukážeme. Zato překrucuje bezvadnou a současně na žádný způsob od skutečnosti neodtrženou logiku Rothkranzova postupu prokazování (str. 18) natolik, že nakonec už sám bezmocně přiznává:

„Prvním dojmem z takovéto argumentace je, že jde o puntičkářskou logiku... Hlubší prozkoumání však potvrzuje, že argumentace není v žádném případě přesvědčivá.“

Není tedy snad nesprávná, nýbrž pouze – údajně „puntičkářská“, resp. díky Bohu – jen „nepřesvědčivá“. Obě ta slůvka pocházejí ovšem ze slovníku rozpačitých frází a k prokázání jejich objektivně oprávněného použití je pokaždé zapotřebí precizní vysvětlení, které samozřejmě P. Mura již *nepodává*. K tomu se ještě vrátíme!

S dalšími implicitními páterovými vypovězeními války schopnosti logicky myslet se setkáme ještě častěji, pokud si důkladněji prohlédneme teologické jádro jeho „vyvrácení“.

5. Stěžejní bod: všeobecný učitelský úřad

Neomylný, všeobecný a řádný učitelský úřad, který ustavičně vykonávají papež a biskupové, hraje v mé argumentaci ústřední roli.

1) Z moci neomylného, všeobecného a řádného učitelského úřadu se z odsouzení „práva člověka na náboženskou svobodu“ totiž stalo dogma, papežem Piem IX. a biskupy celého světa definované v encyklice „Quanta cura“ (1864).

2) Z moci téhož učitelského úřadu by však bylo dogma i **zcela opačné** učení II. vatikánského koncilu (= Pavel VI. a biskupové světa), totiž tvrzení o existenci Bohem daného (!) „práva člověka na náboženskou svobodu“ – kdyby ovšem Pavel VI. v okamžiku úředního uvedení tohoto učení v platnost byl ještě platným papežem a koncilní biskupové ještě platnými biskupy!

3) Pokus II. vatikánského koncilu zrušit již existující dogma oficiálním „protidogma“ byl aktem absolutní temerity, který také papeže a jeho biskupy stál okamžitě jejich úřady.

Proti všem třem zásadním bodům mého důkazu sedisvakance se P. Mura snaží zformulovat řadu námitek. Nicméně bod 1) tj. neomylný charakter odsouzení „práva člověka na náboženskou svobodu“ je papežem Piem IX. a jeho biskupy dokonce i v předsudky zaslepených očí pátera tak dobře zajištěný, že pouze na jediné stránce (str. 7-8, po jednom sloupci) vynakládá a priori beznadějnou snahu o zasetí nějaké pochybnosti. A co tam podivně překroucenými slovy říká, je natolik bezpředmětné, že je zcela zbytečné o tom dál mluvit. Kdo by nemohl uvěřit, ten ať si nechá ze Zeitzkofenu zaslat kopii textu (v krajním případě je k dostání také u mne – přes Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467 Durach)!

Ohledně II. vatikánského koncilu P. Mura věří mít lepší šanci, že může popřít jeho vystoupení jako neomylný, všeobecný a řádný učitelský úřad; vždyť této opovázlivosti věnuje také víc než polovinu, a tím ústřední část, své – jak sám přiznal velmi nevděčné – zakázkové práce (str. 8-17), přičemž podmínky pro existenci neomylného výroku všeobecného a řádného učitelského úřadu se snaží natolik vyšroubovat tak vysoko, lépe řečeno sestavit je s tím, že v případě klíčového koncilního textu, „Deklarace o náboženské svobodě“ („Dignitatis humanae“) vlastně o neomylný výrok ani nemělo jít... Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by přirozeně uvedení v platnost tohoto hereckého dokumentu také neznamenal akt absolutní temerity, Pavel VI. a jeho biskupové by si byli bývali podrželi své úřady, a sedisvakance by se alespoň ještě tehdy nebyla prokázala.

Velice politováníhodným způsobem se P. Mura v tísní, nějak dospět k zadanému cíli, vůbec neostýchá na mnoha místech podsunout mé knize výroky, které tam naprosto nejsou, a to ani doslovně, ani podle smyslu! Navíc si vymýšlí údajné teze teologů, pro něž však ani on, ani nikdo jiný není schopen předložit jediný doklad. A konečně se také ze všech sil snaží pomínout teology i mnou na základě učení Církve jasně vypracovaný a definovaný rozdíl mezi mimořádným a řádným učitelským úřadem, aby tím ten poslední mohl zaměnit za první! I kdyby se to snad chtělo opsat šetrněji, nelze takové počínání nazvat jinak, než záměrným pracováním s ubohými triky... Avšak začněme nyní s jednotlivostmi!

a) „Převrácenou interpretaci“ textu papeže Pia IX.

mně vytyká P. Mura (str. 9 a 16). Ve skutečnosti však on sám převrací smysl zmíněného textu, a dělá to navíc s nestoudnou opovázlivostí, protože v mé knize (což ostatně zamlčuje) je na dotyčném místě zcela srozumitelně odůvodněno, že řečený text může být chápán pouze tak, jak mu **ostatně poté rozuměl také I. vatikánský koncil!** Aby však zastřel právě tento stav věci, cituje P. Mura (str. 9) **nejprve dogmatickou definici** neomylnosti řádného učitelského úřadu I. vatikánským koncilem **v roce 1870**, ale až teprve poté **starší, dogmaticky méně důležité** (tj. ani definiční, ani neomylné) prohlášení tohoto dogma papežem Piem IX. **v roce 1863** – a „interpretuje“ je pak ve svém zájmu namísto podle dogma I. vatikánského koncilu!

Zmíněný text papeže (list arcibiskupovi v Mnichově-Freisingu z 21. prosince 1863) v mém vlastním překladu (který je však s P. Murou, str. 9 a 16 z Denzigers/Hünermana převzatým prakticky identický a proto jím také nekritizovaný) P. Mura cituje a komentuje následovně („Koncilní deklarace...“, str. 437 ad):

„Vždyť i kdyby se jednalo o ono podřízení se, projevované aktem božské víry, nebylo by přece omezeno na to, co bylo rozhodnuto závěry ekumenických konci-

lů nebo papežů tohoto (apoštolského) stolce, nýbrž je rozšířeno i na to, co je řádným, po celém světě roztroušeným učitelským úřadem celé Církve v ustavičné shodě s katolickými teology prohlášeno na náležitě k víře.“ Abbé Lucien plným právem poukazuje na skutečnost, že papež těmito slovy neomylný všeobecný i řádný učitelský úřad označuje jako od smyslu víry všech věřících i od ustavičné shody všech teologů za jednoznačně rozdílné instance jasným upřesněním, „že učení o neomylnosti řádného učitelského úřadu Církve bylo uznáno ‚všeobecným a neustálým‘ souladem katolických teologů. Je to prokázáno samotnou skutečností, že jsou dvě různá učení; v opačném případě by Pius IX, nemohl udělat nic jiného, než prokazovat ‚totéž tím samým‘, tedy prostě by formuloval bludný kruh pod sofistickým zdáním argumentu. ... Argument tudíž zní, že katoličtí teologové v trvalém a všeobecném souladu (viz zde ‚vždy a všude‘) uznávají, že řádný učitelský úřad po celém světě rozšířené Církve je neomylný. Obě věci, totiž ve dvou slovech ‚vždy a všude‘ shrnuté ‚teologické místo‘ i ‚řádný, všeobecný a neomylný učitelský úřad‘ jsou tedy Piem IX. prezentovány jako rozdílné reality.“

To je, jak již bylo řečeno, naprosto srozumitelné: kdyby všeobecný a řádný učitelský úřad *teprve poté a proto* byl neomylný, *pokud a když* se k jeho učení přidají všichni teologové; pak by charisma neomylnosti nepřislušelo tomuto učitelskému úřadu, nýbrž úhrnu teologů!

A přesně tento nesmysl skutečně – souhrnně – tvrdí P. Mura (str. 16):

„Výrok Pia IX. [sic!] má zcela zjevně následující smysl: Jestliže po světě rozptýlení biskupové učí jednohlasně totéž, budou současně teologové z jejich pověření a pod jejich dozorem jednomyslně učit totéž. Jestliže je učení takovým způsobem učeno jako božsky (bezpečně) zjevené, potom je také neomylné... Podle ‚nejlogičtějšího‘ Rothkranzova výkladu to má naproti tomu znamenat: ‚že katoličtí teologové v ustavičném a všeobecném souzvuku‘ uznávají (teoretickou) neomylnost všeobecného učitelského úřadu (str. 438). Rothkranz ovšem může tímto podivným výkladem získat jen málo.“

A páter svým ještě podivnějším mnohem méně! P. Mura čtenářům svého elaborátu nepoctivě zamlčuje fakt, že jsem předtím na str. 437 přesně uvedl řadu velice významných teologů z časů před I. vatikánským koncilem, kteří – ještě nedefinované! – dogma o neomylnosti všeobecného a řádného učitelského úřadu již stejně tak „podivně“ chápali jako já sám. ... Naproti tomu P. Mura interpretuje dogma opravdu tak „podivně“, že z něj již vůbec nic nezůstává, totiž (str. 16):

„Tím, že je pravda považována za spolehlivě příslušející řádnému učitelskému úřadu, musejí i katoličtí teologové řádný učitelský úřad interpretovat v tom směru. Pro prosté věřící a kněze není totiž naprosto jednoduché zjišťovat, co řádnému učitelskému úřadu náleží. Proto tedy nestačí, že pouze jediný teolog se domnívá uzнат pravdu za náležející řádnému učitelskému úřadu, aby o ní nabyl nějaké jistoty.“

Zajímavé, a kolik teologů stačí potom vám, velectěný? V pochybných nebo „naléhavých“ případech (ve smyslu „nezbytné“ pravdy) zjevně ani tisíc, není-liž pravda? – Důkaz: P. Mura předkládá (str. 15) dodatečnou „námitku, kterou lze případně uvést proti řádnému biskupskému učitelskému úřadu na II. vatikánském concilu“, ale nejmenuje pro tuto svou, opravdu – viz níže! – absolutně směšnou námitku ani jediného teologa, který by ji byl zastával (protože, pokud vůbec, všichni říkají pravý opak). Nicméně-

ně – a to musí být řečeno! – s příslušnou dávkou nestoudnosti dospívá k odhalujícímu závěru (str. 16):

„Tuto interpretaci řádného biskupského učitelského úřadu, jak se zdá, sice nepřijímají všichni teologové [!!], ale protože ji akceptují mnozí, je oprávněná.“

Tito „někteří“ „teologové“ jsou zřejmí – jen samotnému (v Pluralis majestatis) hovořícímu P. Murovi! Jinak řečeno: stačí, že P. Mura jako „teolog“ si troufne odporovat shodnému svědectví všech ostatních teologů, aby jeho teze byla „oprávněná“ již tím, že on ji hájí! Ano, tak prosté je to! A když **on** např. v konkrétním případě zastává skutečností se přičící tezi, že si II. vatikánský koncil v „Dignitatis humanae“ nenárokoval být všeobecným, řádným (a tedy neomylným) učitelským úřadem, pak už to nejsou „všichni“ teologové, kteří s neomylným nárokem „Dignitatis humanae“ souhlasí. Tím by tedy páter a jeho spolubratři šťastně eliminovali velice nepříjemný nárok II. vatikánského koncilu na neomylnost v tomto heretickém dokumentu... ovšem jen s přesně stejnou, ne právě nespornou metodou, o níž proslulý baron Prášil tvrdil, že se vyprostil z bažiny odvážným vytažením za vlastní vlasy...!

Vždyť přece i v jiném ohledu – pokud by to bylo podle přání P. Mury – by z dogma I. vatikánského koncilu, jež zní:

„Je tedy s božskou a katolickou vírou třeba věřit všemu tomu, co je obsaženo v psaném nebo tradovaném Božím slově a co je Církví buď slavnostním rozhodnutím, nebo řádným a všeobecným učitelským úřadem jako Bohem zjevené předloženo věřit“,

již vůbec nic nezůstalo. Jestliže by tedy ani nestačilo konstatovat (morální) věroučnou shodu všech tehdy zhruba 1 000 diecézních biskupů světa s papežem, nýbrž by byl každý jednotlivý věřící nucen pokaždé zjišťovat, zda také více či méně 50 000 teologů světa s jejich více než 50 různými jazyky učí v daném bodě to samé, byl by doslova **každý** věřící (dokonce i papež!) absolutně zavalen, a to zásadně a vždy... Nehledě již k tomu, že by nikdy nepotřeboval hledat dlouho, aby našel alespoň **jednoho** P. Mura, který – jako kdysi scholastický teolog Durandus („semper cantat extra chorum“ – „zpívá vždy mimo chór“, nařikali již jeho současníci) – buď z trestuhodné neznalosti, nebo heretické umíněnosti neotálí vnést kontrapunkt do všeobecné shody.

b) „Kontinuita“ všeobecného a řádného učitelského úřadu

by musela být dána, aby jeho učení mělo neomylný charakter, trvá P. Mura na zcela neudržitelném, mnou i jinými již dávno průkazně odmítnutém tvrzení jistých „teologů“ z KB. Ti „mají zapotřebí“ stále znovu této domnělé „pravdy“, jenom aby nemuseli uznat, že II. vatikánský koncil skutečně vystupoval s neomylným nárokem všeobecného a řádného učitelského úřadu.

Svým typickým způsobem, slovním přívalem vytírat oči, označuje P. Mura „moje“ (ve skutečnosti všech teologů!) věcně ničím neotřesitelné konstatování, že všeobecný a řádný učitelský úřad je vždy neomylný, přičemž jistou pravdu prohlašuje také pouze za obvykle zjevenou, nejprve jako „jednoznačně přesvědčivou“, jen aby přesto bezprostředně poté, „vycházejíc“ z „Rothkranzovy neústupnější teorie“ (str. 10) a její „zdánlivé přesvědčivosti“ ji mohl prezentovat takto:

„Ukazuje se, že i v tom případě, kdy by sám o sobě k tomu jen ‚průměrně‘ jediný den měl postačovat, byla by nepřímou stálost řádného učitelského úřadu po tento čas nezbytná. I kdyby totiž ohledně jistého učení byl v dřívější době bisku-

py učen opak, pak by přece dnes souhrn všech biskupů nemohl mít snahu toto učení chtít předkládat jako v pokladu Zjevení bezpečně obsažené. Biskupové by jinak museli ve svém úhrnu nezbytně předpokládat (resp. tvrdit), že dřívější generace biskupů a věřících se odchýlily od víry.“

Nuže, vždyť právě to se na II. vatikánském koncilu stalo přijetím „Deklarace o náboženské svobodě“; dokonce v ní výslovně stojí, že církev „bohužel ne vždy“ následuje nové učení! – Ale to je však právě důvodem, proč se dá vyvodit jedině závěr, že Pavel VI. a jeho biskupové svůj úřad ztratili, když absolutně temeritní akt stanovili, protože kdyby v tom okamžiku svůj úřad neztratili, byli by všeobecným a řádným učitelským úřadem – a to je podle P. Mury také nemožné!

Avšak právě taková „kontinuita“ všeobecného a řádného učitelského úřadu, jak by ji P. Mura z již zmíněných průhledných důvodů tak rád měl, z jeho přehledu na žádný způsob nevyplývá. Vždyť je každopádně také možný případ, že by všeobecný a řádný učitelský úřad neomylně vyhlásil učení, které bylo dříve jen částí církve nebo částí věřících explicitně věřeno. A skutečně byl takový „případ“ v celých církevních dějinách dočista normální. Ano, je dokonce možné, že všeobecný a řádný učitelský úřad v jistou chvíli začal explicitně předkládat i neomylné učení, které do té doby bylo všemi, nebo prakticky téměř všemi věřícími jen implicitně věřeno.

Ale bez ohledu na to se P. Mura svým odkazem na buďto explicitní, nebo implicitní způsob vždy danou časovou kontinuitu v katolické církvi snaží jen odvést pozornost. Vždyť tato nikým nepopíraná kontinuita nemění ani to nejmenší na tom, že všeobecný a řádný učitelský úřad vždy v danou chvíli ručí za neomylnost celého zjeveného učení. Naopak má dokonce v každý čas danou neomylnost všeobecného a řádného učitelského úřadu za svůj logický předpoklad!

Jestliže by pouhá časová kontinuita učení všeobecného a řádného učitelského úřadu byla příčinou (nebo také jenom nezbytnou indicií) jeho neomylnosti, museli bychom se s logickou nezbytností ptát, kolik času přinejmenším uplynulo k dosažení vlastnosti neomylnosti. Jakákoli odpověď na tuto otázku by však byla vždy jen čirou svévolí; nedala by se vyvodit a odůvodnit. Páter Mura se má každopádně na pozoru uvést nějaký časový úsek; mluví pouze mlhavě o „stálosti po delší době“, aniž by ovšem upřesnil, co tou „delší dobou“ má být myšleno!

Páter navíc podle všeho dočista zapomíná, že od promulgace „Koncilní deklarace o náboženské svobodě“ již uplynulo 33 let,⁴ a že nejen Pavel VI. a všichni jeho biskupové do své smrti na dokumentu co do obsahu trvali, nýbrž činí tak i jejich nástupci až do dnešního dne. Jak dlouho bychom tedy měli **ještě** čekat, až „Dignitatis humanae“ bude konečně i P. Murou uznána – podle svého nároku – za dokument neomylného, všeobecného a řádného učitelského úřadu? Pravděpodobně do smrti P. Mury, jestliže do té doby nenajde stoupence, kteří jeho ničím nepodložené pojetí budou dál stupidně prosazovat... a tedy nakonec nikdy!

A nakonec se chce páter ještě ospravedlnit tím, že mi vytýká údajnou „nedůslednost“, které bych se býval měl podle jeho pojetí vyhnout (str. 11):

„U řádného učitelského úřadu papeže Rothkranz naprosto přiznává, že závisí na jeho stálosti po dobu více papežů. Tím nedůsledně vytváří jistý protiklad mezi řádným biskupským učitelským úřadem a papežským.“

---

⁴ Dáno do tisku roku 1999; pozn. překl.

K tomu je třeba poznamenat hned dvojí: 1) všeobecný a řádný učitelský úřad není pouze „biskupský“, nýbrž je úřadem všech biskupů světa v souladu s papežem, 2) že je v každém daném okamžiku neomylný, není mou smyšlenkou, nýbrž jasným učením všech teologů. Jasným proto, že je nemožné upadnutí celého učitelského sboru Církve **jako takového** do pomatení bludu (protože s ním by upadla do pomatení celá Církev a přestala by trvat jako společenství věřících, jímž podle definice je!). Naproti tomu není absolutně vyloučené, že se jednotlivý papež ve svém pouze řádném, tj. autentickém učení v nějakém bodě dočasně zmýlí. Tím spíše je však vyloučené, aby se i jeho nástupce stejným způsobem v témže bodě zmýlil, protože by tím byla založena tradice.

c) „S jistotou“

„Pravda musí být učena jako s jistotou ve Zjevení obsažená“, požaduje P. Mura a tím tvrdí vzájemně související dvojí (str. 12): 1) já jsem to „přehlédl“ a 2) II. vatikánský koncil v „*Dignitatis humanae*“ své učení v žádném případě neoznačil za „jistě“ zjevené. Avšak jedno i druhé je stejně chybné.

Že církevní učitelský úřad musí vždy stanovit charakter Zjevení určitého učení jako spolehlivé, aby je mohl neomylně vyhlásit za neomylné, je tak jasná samozřejmost, že jsem ji nepotřeboval ještě výslovně zdůraznit. ... Skutečně kuriózní ovšem je, když se P. Mura jasné tvrzení skutečnosti II. vatikánského koncilu snaží vydávat za pouhé vyjádření „pravděpodobnosti“ (str. 12):

„Aby učení po světě rozptýleného učitelského úřadu bylo neomylné, musí být dotyčná pravda předkládána jako bezpečně jistě obsažená ve Zjevení a ne jenom v něm obsažená pravděpodobně, resp. musí být předkládána peremtoricky⁵ tak, aby každý, kdo se jí nedrží, byl považován za již ne katolického.“

První polovina citované věty je správná, druhá je chybná. Právě všeobecný a řádný učitelský úřad pochopitelně ve výjimečných případech užívá „peremtorický“ způsob řeči, protože přesně ty jsou vyhrazeny mimořádnému, tj. slavnostně definujícímu a posuzujícímu (!) učitelskému úřadu. Je to teology dokonce výslovně uvedeno jako jeden z nejdůležitějších rozdílů mezi oběma způsoby výkonu neomylného úřadu, a ve své knize jsem snesl dostatek příslušných expertíz, aniž by se o ně P. Mura podle všeho zajímal. On prostě zase jednou „použil svou pravdu“... V jeho textu (str. 12) však dále stojí:

„K tomu podle obyčeje církve nestačí pár jednoduchých poznámek, jak je to třeba v případě *Dignitatis humanae* (DH). Takové nenáročné poznámky ještě neobjasňují, zda má být učeno, že výpověď je bezpečně nebo pravděpodobně obsažena ve Zjevení.“

To je dosti převracející pojetí. Vždyť poznámky mohou být jakkoli „jednoduché“ – pokud něco vyjadřují stručně a bez výhrad, pak to také chtějí osvědčit jako bezpečně a ne pouze pravděpodobně dané. Kdyby tomu tak nebylo, ztratil by jazyk svůj smysl! Na žádném místě všech odstavců deklarace „*Dignitatis humanae*“ (DH), jež údajně „právo člověka na náboženskou svobodu“ označuje za zjevené, nelze v textu nalézt sebemenší

---

⁵ Tj. jako definitivní, konečný (soud); pozn. překl.

nejasnost. ... Nikde není tvrzený zjevený charakter omezen výrazy „pravděpodobně“, „domněle“, „případně“, „snad“, „připusťme“ a podobně.

P. Mura ostatně doslovně necituje ani jediný odstavec DH. Namísto toho ledabyle prohlašuje, že právě tento rozhodující bod nepotřebuje žádný bližší důkaz! – Píše totiž (str. 16):

„V deklaraci *Dignitatis humanae* je řečeno, že se učení o náboženské svobodě opírá o Zjevení. Podle Rothkranze to stačí, aby z toho bylo možné vyvodit neomylnost *Dignitatis humanae*. Mohlo [!] by však být bez pochyby jisté [!], že deklarace *Dignitatis humanae* nebyla zamýšlena jako učení, jako by bylo absolutně jisté, že toto nové učení je obsaženo ve Zjevení, a tedy že se ho má každý přidržovat jako pravdy víry... Takový záměr by však byl nezbytný, jak jsme již výše v průběhu vyvracení Rothkranzovy teorie prokázali. Že deklarace *Dignitatis humanae* takový záměr neměla, je tak jasné, že si důkladný doklad toho zde můžeme ušetřit [!!!]. Rothkranz se v zásadě pustil do filologické analýzy jen několika málo vybraných vět z *Dignitatis humanae*, avšak nedokazuje, že by právě to bylo zmíněným záměrem koncilních otců.“

Tak to už je vrchol intelektuální nepoctivosti, protože moje – páterem záměrně obcházené „filologické analýzy“ – neměly za cíl nic jiného, než zjistit přesný záměr výroku koncilu, který se teď náhle popírá právě v tom, co jím skutečně **má být** řečeno! Mimo to jsem ve své knize (Koncilní deklarace...“, str. 627-631) často citoval z koncilních dokumentů, z nichž je evidentně zřejmé, že jasné bylo zcela ústředním přáním koncilních otců v DH dodat heretickému učení DH bezpečnou (?) biblickou, tj. Bohem zjevenou základnu!

Co si vzdor všemu tomu P. Mura svým čtenářům troufá nabídnout (str. 12):

„Takže prostě nestačí, když se jenom tak mimochodem řekne, že pravda patří k Zjevení, aby z toho byla pravda řádného nebo mimořádného učitelského úřadu, nýbrž musí být především objektivně poznatelná způsobem vyjádření a/nebo celkovými okolnostmi. V DH tomu jistě tak není! Nestačí, že pravda je učena pouze jako morálně spolehlivě obsažená v pokladu zjevení. Rothkranz tento předpoklad řádného učitelského úřadu bohužel přehlédl“,

je neobyčejná drzost. Vždyť je všeobecně známo a právě také msgr Lefebvrem dosvědčeno, že u žádného textu celého II. vatikánského koncilu nebylo o každé jednotlivé slovo zápoleno tak rozhořčeně, jako v případě deklarace o náboženské svobodě. To naprosto nebylo jen „mimochodem řečeno“ o přinejmenším opakovaně zcela přepracovávané kapitole o zjeveném charakteru nového učení o „náboženské svobodě“! – A všechno to, co nakonec po celkem pěti (!) novelizacích původního textu bylo v jednotlivých hlasováních poté odstavce za odstavcem (!) koncilním plénem schváleno, má naprosto přesně ten záměr výpovědi, který podává moje – P. Murou ani v nejmenším nevytýkaná – „filologická analýza („Koncilní deklarace...“, str. 665-670):

„Právo člověka na náboženskou svobodu je **bez vytáček a pochybností** podáváno jako oficiálně zjevené!“

Tedy jsem nic ani „nepřehlédl“, ani koncil nechtěl něco vydávat za pouze „pravděpodobné“ nebo jen „morálně spolehlivé“!

d) „Závazně“

musí podle P. Mury všeobecný a řádný učitelský úřad promlouvat tam, kde chce být neomylný (str. 12 ad). Přestože tato podivná námitka byla již v mé knize důkazy odmítnuta, snaží se ji páter všemožně udržet. Je ovšem zřejmé, proč je právě zde tak zarytý: v koncilní deklaraci o náboženské svobodě není nikde výslovně řeč o povinnosti katolíků věřit učení, v tomto dokumentu prohlášené. Kdyby tedy byla pokaždé výslovně doplněna povinnost věřících k uvěření všeobecným učitelským úřadem předloženému učení stanovená neomylnost, resp. neomylný nárok na toto učení, nemohla by prý deklarace „Dignitatis humanae“ vznášet žádný nárok na neomylnost!

Tato domnělá vytáčka byla v mé knize prokázána jako schůdné řešení. P. Mura (str. 12) ohledně toho referuje zcela případně:

„Rothkranz se především ohání logickými důvody proti námitkám: rozvíjí do široka samu o sobě správnou [!] myšlenku, že biskupové ve svém morálním úhrnu musejí pouze prostě učít, že pravda je obsažena v pokladu Zjevení, a ten je řádným učitelským úřadem předložen. Závazek k věření vzniká teprve působením charakteru zjevení. Povinnost nebo zákaz věřit [sic! Páter Mura chtěl asi říci: nebo zákaz věřit **nepravdě**] nejsou na žádný způsob podstatné pro pravdivost Zjevení, nýbrž teprve jako důsledek jejího charakteru zjevení; vůle biskupa k zavázání věřících tedy rozhodně není podmínkou neomylnosti řádného učitelského úřadu.“

Potud dobře. Třebaže však P. Mura tomu přisvědčil jako „samo o sobě správnému“, přesto to odmítá akceptovat! Namítá proti jednomu, co již bylo výše pod c) probíráno a prokázáno jako bezpředmětné. Naproti tomu útočí na druhé tím, že se odvolává na jím bohužel absolutně nepochopenou „teologickou nezbytnost“, tj. cenzuru, která tím údajně ztrácí svůj smysl, protože, jak P. Mura soudí (str. 12 ad):

„v zásadě má tato Rothkranzova argumentace za následek, že v učení pravdy autentickým a řádným (biskupským) učitelským úřadem církve již téměř není difference podle rozdílných theologických nezbytností, jak je obvyklé v praxi theologického posuzování. ... Aby se pravda charakterizovala jako v pokladu Zjevení bezpečně obsažená, používá mimořádný učitelský úřad určité formule, které jsou v takových případech běžné, i když jich nemusí být nezbytně užito [!]. Učitelský úřad musí totiž dát viditelné znamení, že je dotyčné učení naprosto nepochybně předkládáno, i když to také pravidelně činí s nižší theologickou kvalifikací. A co platí pro mimořádný učitelský úřad, musí být v určitém rozsahu přeneseno také na řádný, aby se tím mohlo rozlišovat, co jasně patří k řádnému učitelskému úřadu, a co k autentickému biskupskému učitelskému úřadu.“

Zde již páter v argumentační tísní předně vyčerpává zdravý rozum dokonce i theologických laiků, ale také trpělivost zkušených theologů. Vždyť jak se má rýmovat, že „určité formule“ sice učitelským úřadem „**nemusejí** být nezbytně užity“, ale tentýž učitelský úřad nicméně „**musí** dát viditelné znamení“ v podobě právě takové formule!?! – A k tak pozoruhodnému vlastnímu rozporu se ještě druží radikální nedoceňování výpovědního charakteru učitelským úřadem užívané „teologické nezbytnosti“ resp. cenzury. Je to tím neslýchanější, že i ta byla v Exkurzu 1 mé knihy podrobně projednána a dokonce přehledně sestavena do tabulky.

Aby své – pro teologa skutečně blamující – nepochopení cenzury zkorigoval, musí páter obrátit pozornost na přehlednou tabulku na str. 1325 mé knihy, která je ostatně také v různých dogmatických příručkách. Z ní totiž vyplývá, že se učitelský úřad zásadně vůbec nezabývá „nejistými“ zjevenými nebo jinými pravdami! – Místo toho různé teologické cenzury, **pokud se vztahují na výpovědi učitelského úřadu**, informují pouze o tom, zda je pravda zjevena **přesně, pouze virtuálně** nebo **vůbec není** (nadpřirozeně) zjevena! Pouze ta učení *úhrnu teologů* nebo také jen *jednotlivých (skupin) teologů* mohou být **mimo jiné** charakterizována takovými cenzurami, jež vyjadřují určitou nejistotu ohledně zjeveného charakteru.

Věc se má ostatně tak, že učitelský úřad tam, kde učení bez výslovného omezení označuje za „zjevené“, „s božskou vírou k věření“ (*veritas [fide divina] credenda*) nebo za „pravdu víry“ (*veritas de fide*), vždy je předkládá s neomylným nárokem na oficiální zjevenou pravdu, tedy přesně na to, co je **dogma v nejpřísnějším smyslu slova**. Avšak pouze virtuálně zjevené pravdy jsou již předem brány jen jako „věrné“ (*veritas terenda*) nebo jako „katolické pravdy“ (*veritas catholica*). – Když tedy P. Mura i přesto svéhlavě trvá na tom (str. 13),

„že biskupové jsou povinni zavazovat k věření, aby pravda musela být chápána jako skutečná věroučná pravda (*de fide*)“,

a snaží se to následně upřesnit (tamtéž):

„jestliže by biskup při popírání pravdy v žádném případě neupozornil na její závazný charakter, nebo by autoritativně nezakročil, muselo by se mít za to, že se u biskupského učení této pravdy rozhodně nejedná o učení určité zjevené pravdy. Tím se povinnost jeví ne jako předpoklad pro neomylnost, ale spíše jako známka přítomnosti neomylného a řádného učitelského úřadu“,

pak tím prokazuje nejen svou trapnou teologickou nekompetentnost, nýbrž se znovu uchyluje k levnému pokusu o odvedení pozornosti. Vždyť na II. vatikánském koncilu vůbec nešlo ohledně deklarace o náboženské svobodě o „autoritativní zakročení“ proti nějakým konkrétním „popíráním pravdy“ jistými osobami, nýbrž naopak o pozitivní vyhlášení učení jako „zjeveného“. Budoucím teologům je v každé učebnici dogmatiky vštěpováno, že řádný učitelský úřad sice přirozeně (tj. pro svou – jak dokonce i P. Mura na str. 11 svého elaborátu klidně přiznává – chybějící soudcovskou funkci!!) je ještě mnohem víc než mimořádný, jak ve své pozitivně objasněné, tak i negativně omezené (= odsuzující a tím výslovně zavrhuje) věrouce neomylný. Tam je také pravidlem odlišováno, že zavrhování a pod. sice **může** být příznakem neomylného učení – a to jen mimořádného, a ne všeobecného a řádného učitelského úřadu! –, avšak nikoli **nezbyt-nou** známkou!

e) Otřesnou neznalost

projevuje P. Mura nakonec i tím, že podmínky a charakteristiku mimořádného učitelského úřadu zaměňuje, resp. identifikuje se všeobecným a řádným učitelským úřadem! Poté, co můj – resp. i všech teologů – odkaz na zásadní identitu všeobecného a řádného úřadu a mimořádného učitelského úřadu **koncilů** souhlasně cituje, domnívá se páter, že z toho může odvodit:

„Jestliže tedy řádný a mimořádný učitelský úřad jsou jen různé způsoby výkonu téže moci, pak je nemyslitelné, aby II. vatikánský koncil pravdu, kterou podle

mimořádného učitelského úřadu nechtěl výslovně definovat (příp. neučit nic, než učit *de fide*), přesto podle řádného učitelského úřadu učil jako pravdu víry. A pokud jsou dva způsoby téže učitelské moci, pak platí pro oba také stejná pravidla i principy ohledně neomylnosti. Mimořádný učitelský úřad je však jen tehdy neomylný, jestliže papež nebo koncil uplatní svou plnou autoritu, tj. když prohlásí, že projednávaná pravda s naprostou jistotou náleží k Zjevení.“

Jen tento samotný odstavec obsahuje postupně chybné závěry, až dětinsky pošetilou fintu i zásadně mylné vylíčení dogma o neomylnosti!

1) Chybný závěr: Ze skutečnosti, že existují dva různé způsoby výkonu stejné učitelské moci P. Mura s úsměvně převrácenou logikou vyvozuje, že pro oba **různé** způsoby výkonu platí **stejná** pravidla a principy ohledně neomylnosti. Ale kde by potom, prosím pěkně, vůbec ještě zůstala nějaká rozdílnost výkonu? Určitě ne v – obvyklém – prostorovém rozptýlení všeobecného řádného, ani ne v prostorovém zkoncentrování mimořádného (koncilního) učitelského úřadu, když P. Mura sám ještě těsně před tím s radostným souhlasem převzal citát z mé knihy, podle nějž *rovněž po světě rozptýlení biskupové představují určitý druh permanentního koncilu!* Ale v čem jiném potom spočívá rozdílnost? Nuže, přesně v tom, co se zde P. Mura snaží popřít, tj. v naprosto **rozdílných** „pravidlech a principech ohledně neomylnosti“: Všeobecný a řádný učitelský úřad učí zcela prostě a **bez obřadnosti**, zatímco mimořádný učitelský úřad koncilu učí se slavnostním aktem, tj. výslovně definuje, resp. odsuzuje **obřadně a slavnostně!**

2) Děťinsky pošetilá finta: Páter by nám rád namluvil, že II. vatikánský koncil „nechtěl výslovně definovat (příp. nic, než učit *de fide*)“. Že koncil nechtěl nic **definovat**, to ovšem jak Jan XXIII., tak předtím Pavel VI. později zdůraznili, a také v 16 koncilních dokumentech skutečně nelze nalézt ani jedinou slavnostní dogmatickou definici. Že však nechtěli **učit** nic, než „**jako de fide**“, je ovšem něco zcela jiného! To netvrdili ani koncilní papežové, ani to neobstojí před analýzou 16 koncilních dokumentů. Všude tam, kde koncil něco prohlásil za pravdu víry nebo za zjevení, to **nechtěl** učit jen *de fide*, nýbrž to současně také již **učinil!** A to právě s autoritou resp. nárokem všeobecného a řádného učitelského úřadu!

3) Zásadně chybné vylíčení dogma o neomylnosti: Papež nebo koncil jsou jako mimořádný učitelský úřad neomylní jen tehdy, užijí-li své „plné autority“, jestliže totiž vysloví, „že projednávaná pravda s naprostou jistotou náleží k Zjevení“, to si P. Mura prostě vymyslel! Na tom je za prvé chybné, že „plné užití autority“ spočívá v „prohlášení pravdy s naprostou jistotou patřící k Zjevení“. Plná autorita papeže nebo koncilu totiž s naprostou jistotou nemá vůbec nic společného... Ve skutečnosti je papež podle dogma z roku 1870 neomylný vždy, když mluví „ex cathedra“, tedy „ze svého učitelského stolce“, čímž se podle úsudku všech teologů rozumí, že promlouvá „jako vrchní pastýř a učitel celé Církve“: tedy **jako „papež“** (a ne snad pouze **jako „soukromý učitel“**), nýbrž **jako „biskup římské diecéze“** neboli jako „patriarcha Západu“. – V tom, a **jenom v tom** totiž spočívá jeho „plná autorita“!

Za druhé zpravidla ani papež, ani koncil ve svých dogmatických definicích neprohlašují, že pravda náleží s „naprostou jistotou“ k Zjevení. To by byla čirá tautologie,⁶ protože – všeobecný řádný i mimořádný – učitelský úřad beztoho vždy prohlašuje za zjevení jen takové učení, které je naprosto jisté!

---

⁶ Vyjádření obsahu pojmu stejnými nebo podobnými slovy, jinak řečeno je nadbytečné; pozn. překl.

f) Jeden manévr na odvádění pozornosti za druhým

zjevně „potřebuje“ P. Mura k – marnému!! – podepření svých „potřebných pravd“. Stejně jako koncil, musel by i všeobecný a řádný učitelský úřad mít speciálně záměr neomylně učit, tvrdí P. Mura na str. 13-14 poté, co právě těsně předtím na str. 11 výslovně připustil, že pro všeobecný a řádný učitelský úřad takový záměr přirozeně **vy-
lučuje!!**

Aby to však nevypadalo jako sám o sobě křiklavý protimluv, kterým ovšem ve skutečnosti je, namáhá se páter (str. 13 ad) s otřepanou pravdou, že je vždy potřeba vzít v úvahu i všechny ostatní důležité okolnosti dříve, než může určité učení řádného nebo i mimořádného učitelského úřadu považovat za neomylné. Jako příklad uvádí známý případ koncilem ve Florencii vydaný dekret pro (dosud schismatické Armény), v němž byl zjevně „definován“ bod svátostného učení, který však nemohl být definicí, protože odporoval všeobecně známé a Církvi vždy povolené svátostné praxi východní církve (již dávno před schisma). A proto chybí textu „záměr“ něco učit jako věroučnou pravdu, triumfuje P. Mura.

Nuže, ten chyběl textu ze zcela jiného důvodu: celý dekret pro Armény se může obracet, jak se chce, ale nikde si tam pro své učení nenárokuje Boží zjevení, nemluvě ani o tom, aby bylo někde vyjádřeno, že je záměrem katolické učení o svátostech definovat...!

Jestliže však tímto skvělým „příkladem“ má být řečeno (což ovšem P. Mura lživě ani slůvkem přímo nenaznačuje), že II. vatikánský koncil své heretické učení o „právu člověka na náboženskou svobodu“ naprosto nechtěl předložit jako neomylné učení víry, protože jak známo bylo toto heretické učení již dříve zavrženo, pak se zde srovnávají jablka s hruškami. Vždyť přece „tradiční učení“ bylo co nejdůkladněji projednáváno a tedy naprostou většinou „Otců“ výslovně prohlášeno za „zastaralé“, resp. vydáváno za potřebné „dalšího vývoje“ až k „novému učení“, a tedy otevřeně, i když z taktických důvodů jen nepřímou odmítnuté, resp. popřené. ... A proto byl i při schvalování konečné verze deklarace „Dignitatis humanae“ jasný záměr nové heretické učení bez ohledu na jemu odporující – za „vyřízené“ považované – dogma (!) prohlásit za „zjevené“. Jednoznačně to vyplývá z koncilních aktů.

g) Čiré obviňování

ještě přistupuje k odvedení pozornosti od „nepotřebné“ pravdy sedisvakance. Páter Mura chce toto obvinění odvodit ze svého výše pod d) již odmítnutého zásadního nepochopení úřední učitelské cenzury (str. 14):

„Stejných argumentů, které jsou Rothkranzem implicitně uváděny *proti odstupňované autoritě* univerzálního učitelského úřadu biskupů, se lze také dovolávat proti odstupňované autoritě i jiných způsobů výkonu církevního učitelského úřadu. Podle Rothkranze musí stačit, když papež prostě řekne, že pravda je obsažena ve Zjevení, aby tím toto učení udělal neomylným (tj. dogmatem).“

Protože jsem však v mé knize nikde nepředložil svou vlastní „teorii“ církevního učitelského úřadu, nýbrž vždy jen závazné učení samotné Církve o svém učitelském úřadu, „nemohlo“ by ani „podle Rothkranze“ vůbec kdy stačit, že „papež prostě řekne...“; naopak jsem na různých místech své knihy vždy referoval o neomylném učení I. vati-

kánského koncilu, podle nějž aby papež neomylně učil bez biskupů a bez koncilu, musí „ex cathedra“ vyhlásit, že pravda je obsažena ve Zjevení!

Jestliže však to „míním“ – je to, jak již řečeno, míněním samotné Církve! Aby vylíčení neomylnosti všeobecného a řádného učitelského úřadu zesměšnil upozorňováním na údajně z toho plynoucí absurdní důsledky, sahá P. Mura poznovu hluboko do černé skříňky svých ubohých triků. Cituje korektně jeden odstavec z mé knihy, ale na dvou místech do hranatých závorek „dodává“ ještě slovo „neomylný“, přestože na citovaném místě takové doplnění naprosto chybí! Zde je dotýčný text:

„Rothkranz totiž dochází k následujícímu důsledku: ‚I kdyby se někdy měla celá Církev nebo alespoň její většina obrátit proti řádným [neomylným] vyhlášením v Římě předneseným učením papeže, bylo by tím prokázáno, že se zmýlil a jeho učení že bylo chybné, zvláště kdyby se odvážil je vydávat za zjevené. V případě papeže Jana XXII. se to – jak známo – také stalo. Co totiž při výkonu svého každodenního řádného [neomylného] učitelského úřadu učil o osudu duší zemřelých věřících křesťanů v čase před Posledním soudem, to jeho předchůdci v žádném případě neučili, a pod vedením pařížské univerzity během krátké doby protestovali téměř všichni katoličtí teologové proti jeho tezi, kterou papež musel nakonec odvolat‘“ (Rothkranz, str. 454).

Na dotýčném místě skutečně mluvím o stanovisku většiny teologů, ne však o církevním učitelským úřadem ještě nedefinované neomylnosti **stálého a řádného učitelského úřadu samotného papeže**, avšak P. Mura se sebemeně nenamáhal zamyslet se nad tím, jak takový druh papežské neomylnosti konkrétně vypadá. Pojmem „konstantnost“ tohoto učitelské úřadu teologové chápou – což ostatně z jejich, mnou v („Koncilní deklaraci...“, str. 452 ad) doslova uvedených výroků evidentně vyplývá (!) –, že totiž **několik, tedy minimálně dva (!) po sobě následující papežové jako římsí biskupové (a přesně „jen“ proto „řádne“!) v jistých bodech hlásali to samé učení.**

Aby proto pouze nějaké řádně hlásané učení papeže mohlo být klasifikováno jako „neomylné“, musel by přinejmenším jeho bezprostřední předchůdce totéž učení předložit rovněž v řádném vyhlášení. Pokud tomu tak není, může být sporné učení pravdivé nebo chybné, neomylné však není... Takovým bude nejdříve tehdy, až je jeho bezprostřední nástupce rovněž řádně předloží.

Tedy právě tím, že papež Jan XXII. v řádném vyhlášení učení předložil to, co žádný z jeho předchůdců ještě neučil, bylo již jeho současníkům a stejně tak i pozdějším generacím nad slunce jasnější, že jeho učení si nemůže vznášet nárok na neomylnost! – A přesně proto také tím otevřeněji proti němu protestovali.

Jinak řečeno: sám si mylně představovat, jak se mu mně i svým čtenářům podařilo vsugerovat, že každé řádné učení papeže je již neomylné, je jen dalším „skvělým“ teologickým „výkonem“ zcela prazvláštního druhu. ... A proto co (str. 14 ad) P. Mura ze své falešné konstrukce řádného papežského učitelského úřadu ještě dál všechno vyvozuje (až po „možnou herezi“!), jen aby **mně (!)** to pak mohl podsunout, je jen pouhým žvaněním.

h) Vysvědčení teologické chudoby

si P. Mura znovu vystavuje, když se ve svém stejně škodlivém, jako beznadějném úsilí pokouší samotnou Církví (a ne snad „Rothkranzem“) zpochybňovat (!) závazně

předkládané podmínky pro neomylné učení všeobecného a řádného učitelského úřadu (str. 15):

„Podle Rothkranze bylo také dogma Neposkvrněného Početí už jen potvrzením dříve neomylné pravdy, protože Pius IX. a biskupové již předtím velkou většinou považovali definici dogma za možnou a adekvátní (str. 465, pozn. 763). Také zde máme znovu případ, kde Rothkranz teologický stav věci zveličuje. K čemu by potom bylo ještě potřebné slavností vyhlášení dogma?“

Odpověď na páterovu více než bláhovou otázku stojí v každé lepší příručce dogmatiky, v níž se také vždy upozorňuje, že slavnostní dogmatickou definicí je **zpravidla již všeobecným a řádným učitelským úřadem dávno neomylně předložená věro-uka** pouze *potvrzována a znovu vštěpována proti opovážlivým bludařům*. Kromě toho by Páter Mura – kdyby jen chtěl – mohl tuto otázku najít dokonale zodpovězenou ve dvou textech Matthiase Josepha Scheebena, které jsem doslovně uvedl v Exkursu I mé knihy („Koncilní deklarace...“, str. 1290 ad):

„Teprve z důvodu neústupného nesouhlasu [!] nebo v důsledku dočasného a dílčího zatemnění věrouky [!] je nezbytné oficiálními akty učitelské moci, slavnostními rozsudky... zákon víry jako takový výslovně formulovat a stanovit [!], totiž vštípit [!] jako bezpodmínečně rozhodující pravidlo všeobecné víry, a tím již *zvykovému zákonu* dodat charakter *závazného, resp. psaného zákona* [!] a takto mu dodat platnost povinné závaznosti [!].“

„Autoritativní stanovení a zjištění církevní učitelské moci ovšem nejsou do té míry skutečné zákony, nýbrž pouze soudy nebo rozhodnutí, jsou-li deklarovány jen jako Bohem dané nebo tradicí Církve dosvědčený zákon; ba většinou také potud, když je již notoricky platný zákon [!!!] pouze výslovněji potvrzen a užíván [!]. Tím se však shoduje se zákonem, resp. se suverénní promulgací zákona, jestliže ta, jak vyšla ze suverénní a všeobecné autority, také všeobecně na způsob zákona zavazuje, a za okolností, kde existence zákona a tím i jeho závaznosti nebyla dosud všeobecně uznávána [!], se zákon uplatňuje a může způsobit všeobecnou závaznost jeho následování [!].“

Páter Mura to asi vůbec přes mé mnohonásobné upozorňování nečetl, přestože obsah Exkursu I je jako teologická znalost nezbytnou podmínkou pro pochopení mého odůvodnění sedisvakance! Domníval se, že takové „poučení“ nemá za potřebné (či dokonce „nezbytné“ ve výše uvedeném smyslu...)? Nebo snad formuluje svou choulostivou otázku proti lepšímu vědění?

ch) Pouze „eventuální“ námitka

nemá předem žádnou cenu, je-li již svým autorem za takovou rezignovaně oceňována. Proč potom P. Mura (str. 15) přichází s „další námitkou“ – jak sám přiznává, vzdor vlastním pochybám –, „kterou je možné proti řádnému biskupskému učitelskému úřadu na II. vatikánském koncilu eventuálně [!] vznést“, si lze vysvětlit jen jeho zoufalou argumentační nouzí.

Aby výrok všeobecného a řádného učitelského úřadu mohl vznést nárok na neomylnost, „musel by“ být předložen „po světě roztroušeným episkopátem“, soudí P. Mura. A to i přesto, že mnoha z mnou citovaných teologů dal jen o dvě stránky dříve výslovně za pravdu, že všichni shodující se po světě rozptýlení biskupové jsou označováni za

„druh permanentního koncilu“, resp. opačně zase ekumenický koncil jen za „slavnostní reprezentaci celé Církve“!

Na str. 13 tedy P. Mura se zásadní identitou všeobecného řádného učitelského úřadu a ekumenického koncilu **souhlasí**, ale hned poté (!) přichází s „námitkou“, vyvrácenou pod bodem e). Zde náhle tuto identitu popírá, aby ze svého popírání vyzískal další „námitku“! Aby „dokázali“, že není žádná absolutní pravda, bavili se někteří představitelé antického sofismu tím, že například dnes pronesli argumenty prošpikovanou plamennou řeč **pro** (tehdejší) athénskou demokracii – a zítra neméně přesvědčivě argumentující řeč **proti**, a to před stejným publikem! Pro P. Muru, který se jim v bezostyšnosti vyrovnává, platí tedy vždy pouze ta „pravda“, jaká se mu právě hodí. ... Za takových okolností se jeho elaborátem vůbec ještě vážně zabývat, je zcela jistě velmi obtížný požadavek. Však se tak neděje kvůli němu (protože, jak říká španělské přísloví, „není horší zaslepenec než ten, který **nechce** vidět“), nýbrž kvůli těm, kteří si ještě zachovali lásku k pravdě.

V čem má tedy najednou podle P. Mury spočívat rozhodující rozdíl mezi roztroušeně učícím na straně jedné, a na druhé na koncilu shromážděným všeobecným a řádným učitelským úřadem? V tom, že (str. 15 ad) podle učení teologů

„všeobecná shoda [roztroušeného] biskupského učitelského úřadu je známkou nadpřirozené příčiny, pokud takovou jednotu nelze vysvětlit přirozenými příčinami. Přirozené příčiny v oblasti tajemství víry nevedou bez zvláštních okolností k jednotnému mínění. Na koncilu se však všeobecný souhlas nechá vysvětlit také přirozeným způsobem vzájemným dorozumíváním a dokonce i pokusy o ovlivňování. Z toho však samo sebou vyplývá, že na ekumenickém koncilu není řádný učitelský úřad biskupů, nýbrž jenom [nikoli neomylný] autentický nebo mimořádný“.

Také to je znovu sofistické zamlžování. Vždyť Bůh přece může shodu celého episkopátu na věroučné pravdě (jež působí vždy ve formě pouhé ochrany před bludy) vyvolat resp. nepřetržitě udržovat stejně tak dobře nadpřirozeným vlivem jako převážně přirozenými faktory... Poslední již tím, že zcela bezpodmínečně a v každém případě „předpokládá přirozenou milost“!

Řeč o „dokonce“ možných „pokusech ovlivňování“ na koncilu je zde ostatně přímo směšná ve světle toho, že koncil byl papežem svolán právě za tím účelem, tedy k vzájemným rozhovorům a poradám biskupů (což nezbytně směřuje k „ovlivňování“)! **Ale přece ne kvůli tomu, aby před bludy chránící vliv Ducha Svatého byl eliminován čistě lidskými poradami, nýbrž právě naopak, aby se mu usnadnilo je pro něj učinit vnímavějšími a hodnějšími! Proti tomu však bylo uděláno podle lidských sil doslova všechno! Bylo to opovážlivé vyzývání Boží dobroty za zdánlivou zbožností zakrývanou nedbalostí (volně podle hesla: „Boží přispění máme jisté, pusťme se bez váhání do toho!“)**

Co papež a biskupové morálně jednomyslně na ekumenickém koncilu výslovně prohlásí za zjevené, spočívá právě tím pod – před každým bludem chránícím – přispěním Ducha Svatého, který s papežem spojenému biskupskému kolegiu pro takové případy zajišťuje neomylnost; je to bez dalšího dogma. Zda slavnostně (formou **definice**), nebo méně slavnostně (bez zvláštního důrazu, tedy **řádne**), je ohledně tím stanovené povinnosti věřit zcela vedlejší; jak I. vatikánský koncil výslovně definoval (!), není žádný rozdíl mezi neomylným učením řádného nebo mimořádného učitelského úřadu.

i) Teologicky „méně reflektované“

má být učení o všeobecném a řádném učitelském úřadu podle P. Mury (str. 16)... Toto nedůstojně alibistické tvrzení je vznesené jedině za tím účelem, aby se u neznalých (za něž – ať právem či neprávem – považuje P. Mura své milé spolubratry i s KB spojené ostatní kněze) vyvolal dojem, že se „nic přesnějšího neví“, a může si proto počínat jako tak říkajíc „volně tvořící umělec“ a podle své chuti podomácku vyrábět „teorie“ o všeobecném a řádném učitelském úřadu a jeho neomylnosti. Páter troufale tvrdí (str. 16),

„že učení o neomylném a řádném učitelském úřadu bylo ještě méně reflektováno“.

Ve skutečnosti již roku 1984 abbé Bernard Lucien ve více než stostránkové knize poměrně velkého formátu s titulem „Neomylnost všeobecného a řádného učitelského úřadu“ ukázal, na čem se shodoval velký počet kompetentních teologů z francouzsky mluvících zemí. Sám jsem ve své knize toto dílo vydatně citoval a doplnil je o velké množství dalších teologických hlasů půldruhého století převážně z německé jazykové oblasti. Není bez zajímavosti, že všichni v nejkrásnější shodě říkají ve všech zásadních bodech totéž, a nemůže tomu ani být jinak již jen proto, že Otcové I. vatikánského koncilu včetně papeže Pia IX. by si definici všeobecného a řádného učitelského úřadu přece byli odpustili, resp. by museli, kdyby již tehdy bylo teologicky vysvětleno, co tento všeobecný a řádný učitelský úřad je a jak daleko sahají jeho kompetence.

Kam P. Mura svým – avšak jako vyhané prokázaným – tvrzením míří, jasně vysvítá z bezprostředně následujícího pokračování jeho příslušných vývodů (str. 16): Učení o neomylném a řádném učitelském úřadu

„se proto rovná teologii mimořádného učitelského úřadu před I. vatikánským koncilem; tehdy bylo učení o papežské neomylnosti v otázkách víry – vzhledem k chybějícímu teologickému dozrání – v nebezpečí, že bude rozšířeno přes meze kompetence, protože se pouze rozlišuje mezi papežem, který promlouvá neomylně jako učitel církve, a papežem, mluví-li jako soukromý znalec. Dnes již samozřejmě autentický učitelský úřad papeže teologii nebere tak výhradně na vědomí. Podobně by mohl být dnes teologicky méně reflektovaný řádný učitelský úřad rozšířen o kompetence, pokud by se i zde mlčky přešly teologické mezistupně, jak je tomu třeba u Rothkranze“.

Lež, nic jiného než drzá lež! Jak na spoustě stránek Exkursu I, tak na znovu mnoha stránkách hlavní části mé knihy jsem to na základě velkého počtu přesvědčivých pramenů již více než dostatečně „refletoval“ právě k zamezení kritické vášně takových teologicky malicherných kritiků, jako P. Mura, a sice nejen ohledně jeho neomylnosti, nýbrž právě všestranného omezení jeho neomylnosti, a samozřejmě i vzhledem k „teologickým mezistupňům“, pocházejícím ze sugestivního užívání plurálu i samotného výrazu „mezistupně“ z přímo nevyčerpatelného arsenálu mylných nástrojů P. Mury, protože kromě nižšího stupně autentického (= autoritativního, ale – což ovšem nikdy nesmí být předpokládáno! – zásadně neomylného) promlouvání všeobecného a řádného učitelského úřadu *naprosto neexistuje již žádný další stupeň* (dodatečné členění na autentické učení zde virtuálně zjevených a tam pouze přirozených pravd, což je bezvýznamné pro stupeň závaznosti věřících k jejich přijetí)! Kdyby se **učitelský úřad** ještě projevoval pouze v pravděpodobnostech, domněnkách atd., již by tím **neučil**, ný-

brž jen teologicky **spekuloval**, což však znamená, že by se použití své učitelské autority ipso facto (tím samým) zřekl!

j) Údajně chybějící jasný záměr výroku

II. vatikánského koncilu se P. Mura pořád ještě snaží uplatňovat, přestože jsem to ve své knize – prý absolutně směšnými „argumenty“ – již účinně vyvrátil (což P. Mura prostě neráčí vzít na vědomí...). Nejprve tedy jeho „námitka“ (str. 17):

„Skutečnost, že zmíněná intence zde nebyla, je podpořena například i tím, že mnoho biskupů hlasovalo pro DH teprve poté, když se do textu vložilo stanovisko, že tato deklaráce nepředstavuje žádný rozpor s tradičním učením. Jak však Rothkranz zdůrazňuje, je v deklaraci DH nepřehlédnutelná rozpornost mezi tradičním a progresivním podáním. Při této nejasnosti textové výpovědi o náboženské svobodě a výslovném záměru mnoha koncilních otců setrvat na tradičním učení církve o náboženské svobodě, stejně jako podle výslovného záměru koncilu promlouvat jen pastorálně, je prostě vyloučené uskutečnění neomylného aktu při přijetí schéma DH.“

K tomu jsem již všechno potřebné řekl ve své knize na str. 659-660 a dále 1213-1215 a proto si také P. Mura dává dobrý pozor, něco z toho jen zmínit! Jestliže koncilní otcové – což je zcela jisté (!) – po důkladných poradách text **jako celek aprobovali**, a až na dva koncilní otce jej také každý **osobně** podepsal (!) a poté mu Pavel VI. dodal platnost, pak každý jednotlivý koncilní otec (až na dvě zmíněné výjimky) včetně Pavla VI. **celý** text bez pochyby (!) *schválili*. K tomu již není co dodat, protože jinak by samotná dogmatická definice koncilů (proti níž stála v průběhu předcházejících porad vždy řada oponentů!) nebyla neomylná!

K tomu ještě přistupuje fakt, že o „nejasnosti textové výpovědi“ naprosto nemůže být řeči. Nelze obhájit ani „nápadnou rozpornost“ mezi páterem uplatňovanou – zdánlivě tradiční učení potvrzující – vsuvkou a „zbytkem“ dokumentu, pokud si vylhanou vsuvku prohlédneme blíže, než to zjevně udělal P. Mura.

Tato věta z č. 1 DH totiž ve všeobecně známém překladu v „Malém koncilním kompendiu“ od Rahnera/Vorgrimlera zní takto: „Dále, když náboženská svoboda, kterou lidé požadují k plnění své povinnosti uctívat Boha, znamená svobodu od nátlaku v občanské společnosti, nenarušuje tradiční katolické učení o mravní povinnosti jednotlivců i společnosti vůči pravému náboženství a jediné církvi Kristově.“⁷ Znalec tradičního učení o katolickém státě může číst tuto pasáž třeba třikrát nebo pětkrát, a dojde po každé k zarážejícímu poznání, že vykazuje přesně tutéž logickou strukturu jako např. výrok: „I kdyby nejnovější matematické bádání nepochybně prokázalo, že $2 \times 2 = 5$, zůstala by tradiční rovnice $2 \times 2 = 4$ nenarušená!“

Rafinovaně formulovaná vsuvka do DH č. 1 tedy ve skutečnosti říká: **Protože se náboženská svoboda ve smyslu DH chápe jako „svoboda od nátlaku v občanské společnosti“**, nenarušuje tradiční učení, tzn. je s ním slučitelná!! Jinak řečeno: tato pasáž je neslýchané sprostáctví a drzost, protože pokrytecky bez okolků *ztotožňuje* tradiční, pravověrné učení s novým, heretickým! Staré učení je **údajně** „nenarušené“ *právě a přesně proto*, že beztoho jen říká jako nové: „svobodu od nátlaku v občanské společnosti.“ Staré učení tedy v žádném případě nelze hájit jako *pravdivé v tradičním smyslu*,

⁷ Cit. podle: DOKUMENTY II. Vatikánského koncilu, Praha 1995.

nýbrž naopak jako totožné s novým učením... V koncilní Deklaraci však při nejlepší vůli nelze nalézt **protimluv sám v sobě**... A ovšem také žádný chybějící jasný záměr výroku koncilu. Právě naopak!

6. Poslední článek řetězu: Ztráta úřadu absolutní temeritou

Také na něm si P. Mura vylámal zuby místo toho, aby řetěz mých důkazů roztrhnul.

a) Jen jeden jediný teolog?

V umění s největší nenuceností si stále protiřečit v důvěřivém očekávání, že si toho jeho čtenáři nevšimnou, je náš počestný páter nesporně mistr. Je totiž schopen napsat (str. 17):

„Rothkranz našel u Scheebena učení, které mimo něj nezastával žádný teolog. Rothkranz se přesto odvážil z něj udělat jádro své argumentace. Jde o učení teologické možnosti aktu absolutní temerity ze strany papeže. Akt absolutní temerity nastává podle Scheebena tehdy, když papež vědomě dogmaticky definuje výrok, zjevně odporující dogmatické pravdě. Za nejdůležitější nebo spíše jediný případ evidentní a absolutní temerity považuje onen teolog takový, když se papež opováží definovat *notorickou* herezi, nebo – což je totéž – zavrhne notorické, celou církví nepochybně uznávané dogma.“ (Scheeben, „Dogmatika“, svazek 1, č. 478, pozn. 1).“

Pomalu, zde přece něco nesouhlasí! Podle P. Mury by tedy bylo u Scheebena učení o absolutní temeritě, „**kteří mimo něj žádný jiný teolog nezastával**“... Nicméně je hned v následující větě citován právě Scheeben s větou, podle níž se ten odvolává na ty, kteří toto učení *přesto* zastávali před ním! A kromě toho zde P. Mura zamlčel, že jím doslovně uvedená poznámka 1 k číslu 478 I. svazku Scheebenovy „Dogmatiky“ se vztahuje k hlavnímu textu z č. 478, které tam zní:

„V tomto smyslu tedy mohli mnozí teologové v časech scholastiky se soudcovskou neomylností papeže shledávat za slučitelnou možnost, že ten by se mohl z opovážlivosti nebo z obavy před osobním aktem zmýlit, a to dokonce s nárokem na autoritu, která by současně nebyla považována za akt jeho autority nebo jeho stolce.“

Bez ohledu na to P. Mura jenom o chvíli později (str. 17) znovu nestoudně tvrdí: „Možnost aktu absolutní temerity nepřipouští ani jediný teolog“, což je vědomě formulováno klamně tak, jako by ani jediný z mně známých teologů 19. nebo 20. století tuto možnost nepopíral – protože ostatní novoscholastici kromě nesmírně důkladně pracujícího Scheebena si jí jako okrajové vůbec nevšimli! – Jak je třeba znovu konstatovat, P. Mura se zjevně neleká ani jasné lži, pokud je to „nezbytné“. Ve skutečnosti byla dávno před Scheebenem celá řada teologů, kteří již zastávali učení o absolutní temeritě! Proto je také naprosto neseriózní, snažit se mi zde přibájit „troufalost“, spočívající v tom, že z řečeného učení dělám jádro své argumentace. Bez ohledu na to v nejistém případě pouze počet zastánců resp. stoupců nějakého učení **nikdy** neručí za jeho pravdivost. Jestliže se něco samo sebou ukazuje jako pravdivé, není třeba vůbec žádné

autority k jeho podpoře; evidentní pravda ručí sama za sebe! – A přesně tak se to má i s učením o skutkové podstatě a objektivních důsledcích absolutní temerity.

b) Učení z encykliky „Quanta cura“ není

s jistotou dogma, takže ani koncilní deklarace o náboženské svobodě s jistotou neodporuje dogmatu, a proto také není žádné absolutní temerity – má P. Mura pohotově další „námitku“. Ale i zde se musel uchýlit ne k jednomu, nýbrž hned ke dvěma z jeho mnohých triků, aby se udržel ve hře, protože prohlašuje (str. 17):

„Rothkranz přiznává, že ne všechny zjevené pravdy jsou dogma. Dogmatem je pouze mimořádným učitelským úřadem definovaná pravda. ... Dogma je proto pravda, u níž nemůže být důvod k žádným pochybnostem, že je obsažena ve Zjevení. Chybnost učení o náboženské svobodě je nanejvýš pravděpodobně *de fide*. Představuje pravdu autentického všeobecného učitelského úřadu, snad i řádného učitelského úřadu. Není jednoznačně jasné, zda skutečně trvá *de fide*. Rothkranz sám přiznává: chybnost učení o náboženské svobodě není dogma mimořádného učitelského úřadu. Papež se tedy neprovinil proti dogma schválením DH.“

Výše uvedený odstavec je asi vůbec tím nejperfidnějším v celém elaborátu P. Mury. Je proto žádoucí jej větu za větou rozebrat.

„Rothkranz přiznává, že ne všechny zjevené pravdy jsou dogma.“

To musí uznat každý teolog, avšak ve zcela specifickém smyslu: Jsou jimi zjevené pravdy, učitelským úřadem dosud neomylně nepředložené.

„Dogmatem je pouze mimořádným učitelským úřadem definovaná pravda.“

Zde P. Mura nechává lstivě navazovat na první odstavec, jako by šlo o můj výrok! – Ve skutečnosti jsem nic takového nikdy netvrdil, protože taková teze je heretická, a to P. Mura musí nutně vědět. Ta totiž jednoznačně popírá I. vatikánským koncilem definované (!) dogma, „s boží a katolickou vírou“ „věřit všemu“, co „Církev buď slavnostním rozhodnutím, **nebo co se [!!!] řádným a všeobecným učitelským úřadem předkládá k věření jako Bohem zjevené**“!

„Dogma je proto pravda, u níž nemůže být důvod k žádným pochybnostem, že je obsažena ve Zjevení.“

To je však okamžitě dodáno proto, aby se tím znovu „zažehlila“ hereze; děje se tak ovšem s naprosto nemístným kauzálním závěrem („proto“), a to v tak vymezující formě, že si průměrný čtenář korektury vůbec nevšimne (a také si jí všimnout **nemá**)... Vždyť „důvod k žádným pochybnostem“ není jen při definovaných věroučných pravdách, nýbrž i při všech neomylných učeních všeobecného a řádného učitelského úřadu!

„Chybnost učení o náboženské svobodě je nanejvýš pravděpodobně *de fide*.“

Toto tvrzení, jinde v celém elaborátu (a to ani na str. 7 ad, kde je pouze vyjádřeno ničím podstatným nepodloženě) je obrovskou nestydatostí ve světle toho, že jsem ve své knize vynaložil velké úsilí na více než dvaceti stránkách (455-474; 1209-1211) skoncovat s jakoukoli pochybností o **bezpečně** neomylném charakteru odsouzení „učení o náboženské svobodě“ Piem IX. i tehdejšími biskupy celého světa v encyklice „Quanta cura“. Styd'te se, velevážený!!!

„Ta představuje pravdu autentického všeobecného učitelského úřadu, možná řádného učitelského úřadu.“

Opět lež! Ne možná, nýbrž s naprostou jistotou, jak jsem naprosto jasně prokázal.

„Není jednoznačně jasné, zda je skutečně *de fide*.“

Tatáž lež, jen jinak formulovaná! Jak jsem dokázal, všichni katoličtí teologové po nejméně 30 až 40 let učení encykliky „Quanta cura“ jednohlasně označovali za nepochybně neomylné. P. Mura ještě na straně 14 svého elaborátu pod zcela zavádějícím nadpisem „Další teologové v rozporu s Rothkranzem“ v celém rozsahu souhlasí s výrokem vídeňského dogmatika Matthiase Premma (ostatně páterem Murou převzatým z mé knihy):

„Aby bylo z tradice dogma zjištěno, stačí důkaz, že dotyčné učení bylo v nějakém dřívějším století všeobecně považováno za *dogma* [zvýrazněno mnou (tj. osobně p. Murou!)] (...). Církev je vždy neomylná; jestliže v některém století věřila učení, to pak vždy zůstává zjeveným učením“ (Matthias Premm, citováno podle Rothkranze, str. 450).“

Přesně tomu tak bylo mezi lety 1870 až 1910 ohledně učení encykliky „Quanta cura“! Nemá to být najednou pravda jen proto, že to teď P. Murovi již není vhodné? – Tedy znovu: styďte se velevážený! A páter Mura dále:

„Rothkranz sám přiznává: Licoměrnost učení o náboženské svobodě není dogmatem mimořádného učitelského úřadu.“

Tím není přiznáno vůbec nic, protože jsem, jak již řečeno, „licoměrnost učení o náboženské svobodě“ prokázal jako dogma řádného učitelského úřadu, což je naprosto rovnocenné. Co má potom znamenat tak ubohé vytírání zraku?

„Papež se tedy neprovinil proti dogma schválením DH.“

Protože se domeček z karet P. Mury – z nějž měl vyjít tento závěr – sesypal, zůstává platné: Pavel VI a II. vatikánský koncil se v koncilní deklaraci „*Dignitatis humanae*“ prohřešili proti dogmatu a naplnili tím akt absolutní temerity, kterým na místě ztratili své úřady!

c) Ještě jeden sofismus!

Nyní to však půjde opravdu ráz na ráz – a tentokrát pokaždé cíleně pod pás! Zde je další páterův výrok (str. 17):

„V okamžiku údajně formálně neomylného učení o náboženské svobodě nebylo toto učení považováno za heretické úhrnem biskupů, kněží a teologů. Nebylo tomu tak ani během předcházejícího desetiletí. Podle Scheebena by však mohlo dojít k aktu absolutní temerity jen tehdy, je-li nějaké učení celou církví uznáno za očividně heretické.“

Špatně! Nikoli „je uznáno“, nýbrž „**může** být uznáno“! Vždyť ani ta nejevidentnější pravda ještě nikdy nebyla „uznána“ od všech, protože také nikdy nescházeli takoví, kteří za žádnou cenu vidět **nechtějí**. Páter Mura je toho nejnázornějším důkazem.

d) Ještě jedna lež (?)

Hned poté dává zde (str. 17) P. Mura k lepšímu:

„Následující skutečnost mluví snad ještě zřetelněji proti Rothkranzově argumentaci. Scheeben výslovně konstatuje, že pouze papež se může dopustit aktu absolutní temerity; naproti tomu koncilu je to nemožné. Takový akt by v takových případech nemohl být celou církví uznán za absolutně temeritní, protože koncil

dalekosáhle představuje celou církev. Rothkranz tuto rozhodující Scheebenovu výpověď vědomě zamlčuje, protože je jí zasažen životní nerv jeho argumentace. ... Dále pak cituje Scheebenova slova: „pokud však jde o *všeobecné koncily*, jsou jeho důvody ještě mnohem silnější. Nejen, že je zde součinnost hlavy i členů nejlepší a nejvyšší pozitivní garancí pro přítomnost všech k legitimnímu postupu; ale je zde také pro samotného papeže asi jen *morálně* nemožný případ, aby totiž soudcovský akt mohl pro evidentní absolutní temeritu nebo evidentní vnější nátlak vypadat jako *právoplatný*“ (Scheeben, č. 483).“

Pokud zde páter Mura nelhal, pak mohl moji knihu jen zběžně prolistovat namísto toho, aby si ji skutečně **pročetl**. Vždyť mnou údajně zatajený citát stojí kompletně na straně 950 mé knihy, ba je tam dokonce o značný kus delší, než u P. Mury. Abych takové věci „zatajoval“ místo jejich projednávání, musel bych se jmenovat P. Mura! – A nemůže být ani řeči o tom, že by tím byl „zasažen“ samotný „zdroj síly“ mé argumentace. Zde jako důkaz toho citát z mé knihy „Koncilní deklarace...“, str. 950 ad., pokračování Scheebenova citátu i moje odpověď na tuto zdánlivou námitku:

„Vždyť jednak by v takových případech bylo absolutně nemožné temeritu nebo nátlak okamžitě autenticky konstatovat, jednak je na všeobecném koncilu, přinejmenším virtuálně, také možné uplatnit autentické svědectví celého episkopátu; tím by tedy byl přinejmenším virtuálně celý episkopát vtažen do přisvědčení falešnému učení, a proto by také byli všichni i každá neomylnost učitelského sboru kompromitováni a celá učící Církev by co možná nejslavnostnějším způsobem navenek víru zapřela.“

Všechno, co zde Scheeben proti možnosti absolutní temerity ekumenického koncilu předkládá, je nesporně průkazné – ovšem jenom tehdy, když se absolutně temeritní rozhodnutí koncilu buď a) uskutečnilo jednohlasně (výslovně nebo mlčky) a přidali se k němu *bez výjimky všichni* ostatní, na koncilu nepřítomní biskupové (výslovně nebo mlčky), nebo b) sice k němu došlo jen s absolutní většinou, ale dodatečně se mu podřídili (výslovně nebo mlčky) *bez výjimky* všichni ostatní biskupové světa. Jestliže naproti tomu by i jen *jeden jediný* biskup odmítl s absolutně temeritním aktem svůj souhlas výslovně a *permanentně*, tedy předem i potom, zjevně by neodpadl od víry celý episkopát, a to ani „virtuálně“ (protože při vnějškově manifestované pravověrnosti nemůže současně virtuálně navenek od víry odpadnout!). Naproti tomu pouze podřadný význam má Scheebenův druhý argument, že při odpadu od víry *celého* episkopátu nelze absolutně temeritní akt *autenticky* zjistit. Vždyť jak již bylo výše ukázáno, postačí *věcné* konstatování diametrálního rozporu s notorickým dogmatem prosté víry každého katolického laika, a *formální* (tj. neomylné) konstatování není již při pouhé absolutní temeritě *samotného papeže* ani možné, ani ještě nutné, tedy také ne při absolutní temeritě celého koncilu. (...)

Pokud tedy jde o akt absolutní temerity II. vatikánského koncilu, ten sice byl učiněn všemi na koncilu přítomnými biskupy a všemi nepřítomnými výslovně nebo mlčky (po 7. prosinci 1965 se doslova *nikde* nepřidali k biskupské opozici proti deklaraci o náboženské svobodě!) schválen – ale přesto s dvěma výjimkami: arcibiskupa Marcela Lefebvra a biskupa Antonio de Castro Mayera, kteří oba odmítlí svůj podpis pod heretický dokument a po celý život proti němu bojovali.“ To by snad mělo stačit k odkázání P. Mury do patřičných mezí.

e) V každé době

vystupuje všeobecný a řádný učitelský úřad Církve jako **živoucí učitelský úřad** neomylně za všechny věroučné pravdy, a to jako **obvyklý**. To je poslední a nejhlubší důvod, proč tomuto obvyklému potvrzování věroučných pravd vždy diametrálně odporující akt absolutní temerity je s dalším držením učitelského úřadu zásadně neslučitelný. Poté, co se mu všechno ostatní již katastrofálně nezdařilo, chtěl by P. Mura na tom najít ještě alespoň něco, totiž (str. 18): Rothkranz

„tvrdí, že církevní učitelský úřad nemusí kdykoli učit všechny pravdy výslovně. Je jen nezbytné, aby všechny pravdy učil pokaždé habituálně. Ovšem teology v této souvislosti užívaný výraz ‚pokaždé‘ chápe v příliš úzkém smyslu, totiž ve významu ‚každou vteřinou‘. Asi jen sotva by mohla být takto chápána nějaká věroučná pravda“.

Ne? Skutečně ne? Pro zjednodušení zde uvedu jeden přesně souběžný případ. „Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a přišli k poznání pravdy“ (1 Tm 2,4), zní jasné zjevení pravdy v Novém zákoně. Ale v „příliš úzkém smyslu, totiž ve významu ‚bez výjimky každý potomek Adamův‘ by to nesměla být věroučná pravda“ – nebo ano???

f) Logické zchytralosti

výše zmíněného druhu – které jsou vlastně jeho specialitou – se P. Mura domnívá, že může vytýkat právě mně tím, že mojí tezi nejdříve (přínejmenším **téměř** [!] korektně podává), aby ji následně jako obvykle ne snad vyvrátil, nýbrž zastíral mnohomluvností (str. 18): Rothkranz

„pak pokračuje: v okamžiku, kdy papež spolu s koncilem schválil deklaraci *Dignitatis humanae*, zjevně hlásal herezi. A nejen to; tuto pravdu zjevně formálně vyhlásil pod zdáním učitelského úřadu. Tento akt učitelského úřadu pro teologicko-právní neplatnost se opravdově neuskutečnil. Ale ve chvíli, kdy jako papež *Dignitatis humanae* vyhlašuje, nejsou již učitelským úřadem bez výjimky všechny katolické pravdy habituálně hlášány. Jinak by to byl rozpor. Na druhé straně však musí učitelský úřad nezbytně kdykoli všechny pravdy alespoň habituálně hlásat. Z tohoto rozporu vyplývá, že učitelský úřad papeže v té chvíli ustal. Když však i jen na okamžik přestal, může být obnoven pouze novou volbou papeže.

První dojem, který tato argumentace zanechává, je ten, že se jedná o logickou zchytralost. Hlubší analýza potvrzuje, že tato argumentace není v žádném případě přesvědčivá. A pokud podle Rothkranze není přesvědčivé, že prostá hereze (před důkazem *pertinacitas*)⁸ slučuje rozpor s habituální trvalostí kompletního učitelského úřadu [sic! Správně má být: je v rozporu s...], pak také není pro celou církev přesvědčivě zdůvodněno, proč by tomu zde tak mělo být“.

P. Mura skutečně mou tezi ve dvou bodech nereprodukoval správně. Za prvé mnou zjištěný rozpor (proč to P. Mura vlastně na stranách 886-888 mé knihy nevzal na vědomí?) nespočívá hlavně v tom, že živoucí učitelský úřad vždy musí habituálně dosvědčovat **všechny** věroučné pravdy, což v tomto případě ještě nezakládá absolutně temeritní akt, nýbrž ten spíše spočívá v tom, že **jeden a tentýž** neomylný učitelský úřad (ve všech časech nezměnitelný a vždy tentýž Petra a kolegii apoštolů – a tím **zá-**

⁸ Zde tvrdošijnosti, zarputilosti; pozn. překl.

sadně nadčasový) nemůže „současně“ (ve smyslu této nadčasové současnosti!) tutéž věroučnou pravdu jak dosvědčovat (Pius IX.), tak také popírat (Pavel VI.). Za druhé akt absolutní temerity nespočívá jen ve vyhlášení hereze „formálně pod zdáním učitelského úřadu“ (což by se dalo také vztáhnout na **pouze autentický** učitelství úřad!), nýbrž ve vyhlášení hereze s *formálně neomylným* (!) *nárokem* (jak zní moje ustavičně užívaná formulace).

Kdyby si to byl P. Mura vzal k srdci, nebyl by jeho pokus o zformulování námitky již možný. Vysloveně trapné je na tom také jeho svévolné stavění na stejnou úroveň „prostou herezi (před dokázáním pertinacitas)“ s **aktem absolutní temerity** i následné tvrzení, že první je slučitelné „s habituální trvalostí kompletního učitelství úřadu“ (ostatně málo exaktní formulace) a poté i druhé.

Ve skutečnosti je „prostá hereze“ (před důkazem pertinacitas) papeže nebo koncili **ještě slučitelná** s jeho funkcí nositele neomylného učitelství úřadu, jestliže se on/ti tuto „prostou herezi“ **nesnažil(i)** s nárokem na neomylnost vnutit celé Církvi! A naopak zase je akt absolutní temerity s jeho funkcí nositele neomylného učitelství úřadu **radikálně neslučitelný**, protože se on/oni ji snažil(i) vnutit celé Církvi!

Tento zásadní a vše rozhodující rozdíl mezi pouze „soukromou herezí“ papeže na jedné straně, a absolutně temeritním aktem papeže na druhé straně je v mé knize na mnoha místech tak podrobně vysvětlen, ba téměř rozpitván, že si prostě neumím představit, proč by jej P. Mura nemohl správně pochopit. A proto po třetí: Styd'te se, vele-vážený!

g) Na vrchol sofistiky

se však P. Mura vypnul až nyní, tak říkajíc k „završujícímu závěru“ svých naprosto zkrachovaných snah. Chce totiž skutečnost absolutní temerity resp. jeho rozhodujících důsledků výrazně zneškodnit následující „geniální“ úvahou (str. 18):

„Akt učitelství úřadu je tedy právním aktem. Je-li aktem absolutní temerity, pak je akt aprobace *Dignitatis humanae* v právní rovině bezpečně neplatným aktem. Je-li neplatný, pak rovněž právně neexistující. V tom případě také habituální akt neruší autoritativní vyhlášení Kristova království. To bylo již dříve výslovně učeno, ale v okamžiku právně neúčinného vyhlášení bludu [sic! Správně má být: jeho vyhlášení] je proto hlásán pouze habituálně. V psychologické rovině je zde skutečně rozpor. Papež nemůže současně trvat na náboženské svobodě i na Kristově království. V právní rovině však takový rozpor není, protože absolutně temeritní akt je právně neplatný a proto neexistující.“

Famózní, není-liž pravda, taková sofistická rabulistika!? Uved'me si proto pro posmání striktní paralelu:

„Počínání Johanna Rothkranze, které napadá fyzickou integritu P. Mury, je právně relevantním úkonem. Jestliže by to představovalo křiklavou křivdu, je čin odpravení P. Mury v právní rovině nepochybně neplatným počinem. A je-li neplatný, pak rovněž právně neexistuje. V tom případě v právní rovině také neruší Rothkranzovo habituální respektování práva P. Murase na život. Již dříve byl výslovně brán ohled na to, že v okamžiku zabití P. Mury by právně neúčinné spáchání vraždy P. Mury bylo proto respektováno už jen habituálně. V psychologické rovině je zde skutečně rozpor. Rothkranz nemůže současně respektovat právo

P. Mury a zavraždit jej... V právní rovině však takový rozpor není, protože křiklavě zavrženíhodné konání je právně neplatné a proto neexistující.“

Nuže, když tedy akt zavraždění právně neexistuje, co by potom mělo Rothkranzovi – nebo někomu jinému – bránit v zabítí P. Mury!?

Jak vidno, v každém „právně neplatném aktu“ bohužel tkví často dokonce fyzická realita, která se vysmívá každému pokusu jej odbýt jako „neexistující“. V jednom případě zůstává P. Murovi nejen pouhé **právo na život** jako takové – a s ním dosud zůstává v půli cesty mravní nevina jeho vraha –, v tom druhém případě je to nejen pouze hlásání **aktuálního** dosvědčení věroučného bludu, nýbrž je také s jeho hlásáním zásadně **habituálně** neslučitelné – a tím i **trvání papežského resp. biskupského úřadu v jeho dosavadních držitelích!**

Avšak P. Mura si nerušeně dál spřádá svá chatrná vlákna v marné snaze dodat jim tím větší pevnosti (str. 18):

„Je zcela možné, aby habituální akt existoval dále, zatímco člověk aktuálně něco proti tomu dělá. Vidíme to zvláště jasně na příkladu lehkého hříchu. U dobrého křesťana trvá akt Boží lásky vždy virtuálně dál s plným obnovením této lásky. V okamžiku jejího obnovení je dokonce aktuální. Řečená láska však podle učení scholastiků lehkým hříchem není zmařena. Žije dál. Proto Boží láska v duši ani v okamžiku samotného lehkého hříchu neustává. V tu chvíli ovšem není aktuální, ani virtuální, protože již neovlivňuje konání hříšníka. Habituálně ovšem trvá i v okamžiku spáchání lehkého hříchu.“

Nuže, pokračujme i my v soukání našeho paralelního příkladu, abychom P. Murovi dokázali, že znovu jen srovnává jablka s hruškami.

„Je naprosto možné, že habituální respektování práva na život trvá, zatímco člověk činí aktuálně něco opačného. Vidíme to na příkladu pouhého ublížení na zdraví bez následku smrti. U Johanna Rothkranze virtuálně dál trvá jednou daný respekt k právu P. Gérarda Mury na život s veškerým obnovením tohoto respektu. V okamžiku obnovení řečeného respektu je dokonce aktuální. Respekt však podle učení scholastiků není zrušen skrze P. Murovi způsobené pouhé ublížení na zdraví bez následku smrti. Proto také podle Rothkranze respekt v duši k právu P. Mury na život neustal ani v okamžiku způsobenému mu ublížení na zdraví. V tu chvíli ovšem není aktuální, ani virtuální, protože již pozitivně neovlivňuje Rothkranzovo počínání. Přesto však zůstává habituálně jsoucí i v okamžiku způsobení újmy na zdraví.“

Všechno je to dobré, pěkné a správné, ale byla tentokrát na nějakém místě řeč o **zabití** P. Mury, o **jehož** „ospravedlnění“ resp. „neutralizování“ zde ve skutečnosti jde? Samozřejmě že ne. Ergo...

h) „Neupřímné překrucování“

se týká pojmového přepisování skutečnosti, když P. Mura vytahuje z toulce jako poslední šíp (str. 19) následující dezinformaci:

„Rothkranz bude možná namítat: vždyť přece sám Scheeben řekl, že papež by se sám sesadil aktem absolutní temerity (Scheeben, „Dogmatik“, díl 1, č. 214, pozn. 1). To je správné. Je to však jen důsledek Scheebenova názoru, že se papež sám herezí sesazuje. Scheeben zde vychází ze skutečnosti pertinacitas jako dané,

protože např. připouští, že by se v tom případě proti tomu postavil celý episkopát jako jeden muž a papeži by zaslal nezbytné napomenutí. Ale právě tuto argumentaci, stavící na skutečnosti prosté hereze, nechtěl Rothkranz uznat jako postačující. Scheeben nepodává podstatně nové odůvodnění toho, že by papež absolutní temeritou nezbytně ztratil úřad.“

Toto naprosto překroucené reprodukování Scheebenových výkladů o ztrátě papežského úřadu absolutní temeritou, protože zůstává jen jako – nepřijatelná – alternativa, je tou nejdřívější lží, dovolující pochybovat o rozumu P. Mury! Necitoval jsem snad již v I. hlavní části na rozhodujícím – a P. Murou jistě víc než jednou pročteném místě –, k němuž opravdu není co dodat:

„Jako nejdůležitější, nebo spíše jediný případ evidentní a absolutní temerity platil oněm teologům ten, že se papež opovážil definovat *notorickou* herezi, nebo – což je totéž – zavrhnout celou církví nesporně a jistě zachovávané dogma, a tím celou církev nutit k opuštění víry; **vždyť v tom případě, říkají, by si papež nepočínal jako pastýř, nýbrž jako vlk, ne jako učitel, ale jako šílenec, zatímco na druhé straně by se církev resp. episkopát okamžitě jako jeden muž směl a musel pozdvihnout proti papeži, aniž by se mohlo říkat, že se staví nad nebo i jen proti papežské autoritě; postavil by se naopak jen proti svévoli osoby, osoby, která papežskou autoritu dosud měla, ale právě pochybným aktem se jí zřekla a zbavila se jí.**“

Tuto větu páter Mura ještě jen o dvě stránky dříve (str. 17) dokonce sám cituje, ale zjevně ne bez postranní myšlenky ji přerušil přesně tam, kde v ní pokračuji tučným písmem! Nejen z tohoto pokračování však zcela evidentně vyplývá, že Scheeben 1) nemluví ani pouze o „prosté herezi“ (nýbrž o „nucení celé Církve k opuštění své víry“), ani 2) o tom, že pozdvižení celé Církve proti „papeži“ lze pokládat za „poslední varování“ (nýbrž naopak – viz výše! – jako pozdvižení „proti svévoli osoby“, která již právě tímto aktem svévole se „papežské autority zřekla“, tj. ztratila úřad papeže)! – Takže po čtvrté: styďte se, velevážený!

Nuže, nakonec vůbec nejde o to, co si Scheeben nebo někdo jiný o absolutní temeritě myslí, říká nebo píše, nýbrž pouze o to, co absolutní temerita objektivně je a jak dalece má nezbytně za následek ztrátu papežského úřadu. Protože se to přece jen neodvažuje popřít, pokračuje páter Mura v posledním vzdoru (str.19):

„Rothkranz píše: Dosud se Scheebenovy vývody nechaly volně interpretovat tak, že jednotlivé akty absolutní temerity jsou zcela slučitelné s trváním papežské autority. [...] Co však nám ani Scheeben, ani středověcí teologové neposkytují, je skutečně přesvědčivé zdůvodnění pro takový názor.“ Rothkranz ovšem nyní věří, že takové odůvodnění podává. Výše však bylo právě ukázáno, že toto odůvodnění neobsahuje to, co slibuje. Je nepostačující. I kdyby to Rothkranz nechtěl přiznat, musí přinejmenším uznat, že jeho odůvodnění není objektivně zajištěné, protože lze doložit jeho falešnost.

V tomto odstavci je především pozoruhodné hned trojí: za prvé bylo již „nahore“ – P. Murou osobně! – „však právě ukázáno“, že akt zavraždění P. Mury Rothkranzem by pro P. Muru, ani pro Rothkranze neměl reálné důsledky, protože by „v právní rovině byl neplatný“... Homérský smích všech těch, jimž P. Mura chtěl svým elaborátem něco namluvit, by mu musel znít v uších, pokud by jej ovšem dokázal slyšet! Jinak ře-

čeno: P. Mura skutečně sebestěně nedokázal otřást mým „zásadním zdůvodněním“, že absolutní temerita vede neodvratně k ztrátě úřadu.

Za druhé je zřejmé, že P. Mura si je nakonec chybějící argumentační kvality sám tak bolestně vědom, že pouze mluví o scházejícím „objektivním zabezpečení“ mé teze, což prý vyplývá z toho, že „lze odůvodnit její falešnost“!

Za třetí lze v tomto posledním tvrzení slyšet slůvko „také“. Jestliže „se“ však podle P. Mury dá doložit pouze „**také**“ *neupřímnost resp. falešnost* mé teze, pak z toho logicky vyplývá, že „se“ stejně tak dobře nechá zdůvodnit „**také**“ její *správnost*! Tím se přímo ukázkově hlásí k principům jakoukoli objektivní pravdou pohrdajícího *sofismu*, jejíž antičtí zastánci, jak už zde bylo řečeno, dokázali každou libovolnou tezi současně stejně dobře verifikovat, jako vyvrátit.

7. Korolaria⁹

Podle všeho v řadách Kněžského bratrstva sv. Pia X. sílí obavy před zvolením platného papeže „sedisvakantisty“, kteří je dávno považují za možné, oprávněné a nezbytné s naprostým pomínutím heretického pseudopapeže K. Wojtyly nebo jeho případného „nástupce“. P. Murou proti tomu zaměřené útoky jsou mj. viditelně trapné.

a) Heretický pojem Církve

Hned v úvodu svého „vyvrácení“ (str. 6) již P. Mura shledává, že moje

„redukování papežské volby na sedisvakantisty nepřesvědčuje. Je to myšleno tak, že právě sedisvakantisté mohou být oprávněni k volbě papeže? Vždyť nesporně představují církevní menšinu, která není usnášení schopná, zvláště když i po úspěšném zvolení nelze čekat jeho přijetí sedisvakantistickými kruhy, tj. celou Církví. To je však nezbytným předpokladem pro platnost nové volby, která se již nekoná podle obvyklých norem. (Ano, nebude akceptována obyčejnými tradičními katolíky, kteří nejsou sedisvakantisty.) Proto tento akt papežské volby nemůže být viditelným aktem Církve. Jestliže však Rothkranz tvrdí, že pouze sedisvakantisté jsou oprávněni volit papeže, protože už jen oni ještě představují katolickou víru, pak tato argumentace skutečně není hodnověrná“.

Že jsem to poslední samozřejmě netvrdil, stojí jasně v mé knize, o níž se P. Mura přinejmenším snaží vyvolat dojem, že ji důkladně prostudoval, že ji četl ne jednou, nýbrž dokonce několikrát. K čemu potom takové tirády?

Mnohem závažnější však je, jaké osoby P. Mura počítá k tzv. „celé církvi“. Nejdříve sedisvakantisty. Poté „obyčejné“ tradiční katolíky, kteří „nejsou sedisvakantisty“, přičemž ti „obyčejní“ jsou pouze protikladem k „sedisvakantistickým“. Za třetí všechny členy pokoncilní církve, kteří nejsou ani „sedisvakantisty“, ani ostatní „tradiční katolíci“, jsou tedy „netradiční katolíci“! Kdyby ty poslední výslovně nepovažoval za členy „celé církve“, nemohl by totiž říkat, že „sedisvakantistické“ zvolení papež „**na-prosto** [!] nemůže být akceptováno obyčejnými tradičními katolíky“.

---

⁹ Korolarium je soud, který se z již uvedených pravd resp. skutečností nechá bez dalšího odvodit.

„Netradičními“ „katolíky“ jsou však jen ti, kteří podléhají celé řadě (případ od případu v rozdílné míře) modernistickým herezím, a to s vědomou tvrdošijností, navíc dávající pyšně až fanaticky na odiv přísné vymezení se od jim velmi dobře známé víry „předkoncilní Církve“! Avšak je v každém lepším katechismu, ale také v Codex Iuris Canonici obsažené dogma, že žádný tvrdošijný heretik nenáleží k římsko-katolické Církvi! V důsledku toho podle P. Mury z více než 90 procent z takových „netradičních“ **ne(!)** „katolíků“ složená „celá“ resp. „viditelná“ církev není v žádném případě římsko-katolickou. Je však potom sám P. Mura ještě vůbec katolíkem?

b) Již více než 580 let bez papeže

by až do dnešního dne byla Církev, kdyby v roce 1418 slyšela na pošetilé tlachání P. Mury! Proto neuškodí drobná poznámka. Již prosté zvážení (bez ohledu nebo naopak právě proto) na jeho zcela neúspěšné „vyvrácení“ mého důkazu o počínaje rokem 1965 panující sedisvakanci i o potřebě zvolení platného papeže (str. 19):

„Myšlenka vlastní volby papeže je teologicky natolik scestná, že zde postačí jednoduchá poznámka. Již zcela prostý argument totiž všechny takové úvahy rozbíjí: Mezitím si totiž sedisvakantisté zvolili několik papežů. Který z nich je tedy platným papežem? Teologicky nazíráno musí být papež viditelný. Jestliže máme několik papežů, kteří byli zvoleni analogickým způsobem, pak viditelnost již není dána. Rothkranzovy teze vedou k absurdnímu výsledku.“

Je to skutečně „zcela prosté“. A navíc „působivé“. Jenže kde Rothkranz tvrdí, že by sedisvakantisté měli zvolit **několik** papežů? A kdy asi tak sedisvakantisté zvolili jen jednoho papeže? Byla to vždy, jak známo, jen směšně malá skupinka, která se za **takových** okolností chopila nezbytně neúspěšného pokusu, tedy volby papeže.

Se svým „krajně prostým argumentem“ se však P. Mura současně zbytečně dostal do velice nepříjemného dilema: Buď všichni dosud „takovými“ sedisvakantisty zvolení „papeži“ nejsou papeži – pak by také nabyla žádná „viditelnost papeže“ a proslulá námitka je tím bezpředmětná! Nebo tito „papeži“ jsou skutečně pravými papeži (jak by to ovšem z katolického hlediska bylo možné, to by nám P. Mura musel trochu blíže vysvětlit...) – pak jsou však nejen navzájem „neviditelní“ nejen oni, nýbrž samozřejmě i P. Murou favorizovaný „papež“ pokoncilní K. Wojtyla, z čehož by dále plynulo, že my sedisvakantisté bychom měli...!

Také v roce 1415, když se sešel koncil v Kostnici ukončit velké západní schisma, zvolili tehdejší „sedisvakantisté“ tři různé papeže, kteří současně „vládli“ a tím se vzájemně teologicky „zneviditelnili“! Kdyby se tehdy následovalo „moudré“ rady P. Mury a každý další pokus platné volby papeže by jakožto „teologicky scestný“ resp. „vedoucí k absurdním důsledkům“ byl uložen ad acta, nedostala by Církev již nikdy platného papeže!

Místo toho se tehdy udělalo přesně to, co je i dnes třeba udělat: všichni existující „papeži“ byli prohlášeni za sesazené, vypověděla se jim všem poslušnost a společně byl zvolen papež Martin V. jakožto nesporná hlava celé Církve. Kdo se přesto nechtěl účastnit, jako např. zhruba 2 000 tvrdohlavých stoupenců ve Španělsku sídlícího „papeže Benedikta XIII.“, byl od té chvíle exkomunikovaným schizmatikem! – A to se jednoho dne nepochybně stane také P. Murovi i jeho stejně smýšlejícím, pokud ještě včas neupustí od své zaslepené zarputilosti. Dejž to Bůh!

* * *

O skutečných důvodech neuvěřitelně zatvrzelého zdráhání Kněžského bratrstva sv. Pia X. vzít konečně na vědomí teologická fakta a vyvodit z nich nevyhnutelné důsledky, informují následující spisy:

Alarm! – Verrat an Erzbischof Lefebvres Erbe (Pozor! – Zrada odkazu arcibiskupa Lefebvra).

Das Neueste – PB St. Pius X. bricht eiskalt das Kirchenrecht (Nejnověji – KB sv. Pia X. bezohledně pohrdá církevním právem).

Satanismus in der Priesterbruderschaft St. Pius X.?! (Satanismus v Kněžském bratrstvu sv. Pia X.?!).

Freimaurerischer Geheimverlag in der PB St. Pius X. (Tajné zednářské vydavatelství v KB sv. Pia X.).

PB St. Pius X. „kommuniziert“ mit der Konzilskirche (KB sv. Pia X. se „dorozumívá“ s pokoncilní církví).

Die Priesterbruderschaft St. Pius X. und das Pentagramm (Kněžské bratrstvo sv. Pia X. a pentagram).

Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467, Durach